sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 331 ■ 11 Ağustos 2008 ■ 2 YTL

DTP'ye dokunmayın!

Önümüzdeki dönemde bu mücadelenin en önemli başlıklarından birisi, "DTP'ye dokunmayın" olacak. DTP'nin kapatılmasına karşı mücadele, yargı darbesine karşı mücadelenin, bugün en önemli adımı.

Anayasa Mahkemesi 6'ya 5 oyla AKP'nin kapatılmaması kararını verdi. Oylamada bir Anayasa Mahkemesi üyesi daha AKP'in kapatılması yönünde oy verseydi, milyonlarca insanın oy verdiği bir parti kapatılacaktı.

Şimdi önümüzdeki aylarda DTP'nin kapatılması görüşülecek. Kürt halkının partisinin, halkların kardeşliğinin en önemli siyasal platformunun kaderi yine 11 Anayasa Mahkemesi üyesinin iki dudağı arasında.

AKP'nin kapatılmaması kararının çıkmasıyla, 27 Nisan'da başlayan ağır çekim darbe süreci önemli ölçüde püskürtülmüştür. 27 Nisan muhtırasıyla başlayan, Cumhurbaşkanı seçiminde 367 kararıyla derinleşen, siyaset üzerindeki askeri ve yargısal tahakküm AKP'nin kapatılmamasıyla bir ölçüde gerilemiş olsa da DTP'nin kapatılması ihtimali bu sürecin hala devam ettiğinin bir kanıtı.

CHP'li Onur Öymen, Başsavcının AKP'ye yeni bir kapatma davası açması ihtimalinden söz ediyor.

Çok açık ki, artık, ırkçı partiler dışında hiçbir partinin kapatılamayacağı bir düzenlemeye ihtiyacımız var.

Bizler, AKP ile yeni liberal politikaları uyguladığı, özgürlükleri kısıtladığı, ABD ve İsrail'le işbirliği yaptığı, demokrasiyi kendisine yonttuğu, DTP'nin kapatılmasına ses çıkartmadığı, Kürt sorununda çözümsüzlüğü derinleştirdiği, işçi sınıfının ve ezilenlerin tüm haklarına saldırdığı her seferinde mücadele etmeyi sürdüreceğiz. Ama arkamızı orduya yaslayarak, Anayasa Mahkemesi'ne, başsavcılara yaslayarak değil, sokakta, her politik sorun etrafında kitlesel kampanyalar yaparak, emek ve özgürlük talebini yüksek sesle haykırarak mücadele edeceğiz.

Önümüzdeki dönemde bu mücadelenin en önemli başlıklarından birisi, "DTP'ye dokunmayın" olacak. DTP'nin kapatılmasına karşı mücadele, yargı darbesine karşı mücadelenin, bugün en önemli adımı.

Biz özgürlük dedikçe şeriat öcüsünü, biz özgürlük dedikçe bölücülük öcüsünü karşımıza çıkartanlar ve toplumda yapay bölünmeler yaratanlara karşı şimdi tüm yurttaşlarımızı DTP'nin kapatılmasına karşı mücadele etmeye çağırıyoruz.

Ergenekon yetmez 12 Eylülcüler de yargıya

Tüm darbeciler yargılanmalı

Ergenekon darbecileri ilk kez 20 Ekim'de mahkemeye çıkartılacak. İlk kez aralarında iki emekli generalin de olduğu darbeciler mahkeme önünde hesap verecek.

Ergenekon iddianamesi, Ergenekon'un avukatlarının iddialarının aksine son derece güçlü bağlantılar kuruyor. Elde pek de işe yaramaz gibi gözüken tutuklamalar olsa da iddianame de yer alan bir çok bilgi ve belge Ergenekon'la Hrant Cinayeti, Malatya katliamı, Uğur Mumcu suikasti, bir çok Kürt iş adamının öldürülmesi gibi olaylara bağlanıyor.

İddianame henüz TSK içindeki hayalet örgütlenmeye ulaşılamadığını yazsa da gerek dava sürecinde gerçekleşebilecek itiraflar gerekse yeni belgelerle Türkiye'nin son 40 yılına ve bu süreci belirleyen darbelere ışık tutulabilecek.

Bu süreç artık önlemez. Geçici bir uzlaşma sağlansa dahi bu bir sonraki siyasi krizde hemen bozulacak. 27 Mayıs'ın açtığı darbeler kapısı kapatılmadan bu işin sonu gelmeyecek.

Ergenekon davasını 27 yıl önce topluma bir balyoz gibi inen 12 Eylül askeri diktatörlüğüne de ulaşmak zorunda. Bu iş savcılardan beklenemez. 12 Eylül hesabını sormak yeni-liberal AKP'nin işi olamaz. Demokrasi yukarıdan sunulamaz. Sokakta bir muhalefet talep etmeden, aşağıdan yükselen mücadeleler devleti günahlarını ortaya dökmeye zorlamadan bugün özgürce dışarda dolaşan darbecileri yargılamak mümkün olmayacak.

Ergenekon yetmez, 12 Eylülcüler de yargılansın!

12 Eylül ürünü 1982 Anayasa'sı kaldırılsın!

Halkın ve demokrasi yanlılarının talepleri doğrultusunda özgürlükçü ve demokratik bir anayasa istiyoruz!

Küresel ekonomik kriz yaklaşıyor

Alex Callinicos

Sayfa 10

Neden sosyalist olmalı?

Sayfa 6-7

İranlı aktivistler Amerika'nın tehditlerine son vermesini istiyor

Reform yanlısı İranlı gazeteci Isa Saharkhiz anlatıyor

Sayfa 8

TSK: Belgelerin çoğu taklit

Gazetemiz sayfaları artık bağlanırken Genelkurmay'dan yeni bir açıklama geldi. Muhtıra mı demeli emin değiliz. Sonunda halkımız "demokratik rekleks" göstermeye çağrılmıyor, ama TSK'nın bizi aydınlatmaya devam edeceğini söyleniyor. Genelkurmay'ın açıklamasına göre Ergenekon iddianamesini hazırlayan Savcı Zekeriya Öz'ün Genelkurmay'a gönderdiği belgelerin çoğu sahte. TSK yazışma usulleri taklit edilmiş ve bilgisayar teknikleri ile kurgulanarak oluşturulmuş. Söz konusu belgeler Ergenekon darbeci terör örgütünün TSK içindeki uzantılarını içeriyor.

Bu büyük bir iddia. Eğer belgelerin taklit olduğunu kanıtlayamazsa TSK'yı daha da zor günlerin beklediği açık.

Muhtıramsı açıklamadan bir de mantıksal bir soru çıkıyor, taklit ne demek? Birileri kendileri belge düzenlemiş ya da mevcut belegeleri tahrif ederek bir belge oluşturmuşsa buna sahte denir Taklit ise açık ki başka bir anlama gelir

Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe Girişimi'nin başlattığı Savcı Zekeriya Öz'le dayanışma kampanyasının önemi daha da arttı.

Balıkesir: Bir tersane işçisi daha öldü

Balıkesir'in Ayvalık İlçesi'ne bağlı Cunda Adası'ndaki bir tersanede çalışan elektrik teknisyeni 25 yaşındaki Alper Alpdoğan, elektrik akımına kapılarak yaşamını yitirdi. Akıma kapılarak ölüm tersanelerdeki ölümlerin başlıca bir kaç nedeninden biri. Balıkesir'de gerçekleşen bu son olay sadece Tuzla'da değil, Türkiye'nin her yerinde işçilerin iş güvenliğinin sağlanmadığını ortaya koymakta.

Geçtiğimiz hafta Tuzla tersanelerinde tersanelerinde 101. ölüm de gerçekleşmişti. GEMSAN tersanesi ATLAS Gemi taşeron firmada bakımcı olarak çalışan İbrahim Çelik adlı işçi, kompresör dairesinde bakım yaparken meydana gelen patlama sonucu hayatını kaybetti.

Ahmet Yıldız 26 yaşında bir genç adamdı

Eşcinsel olduğu için öldürüldü

"Ahmet Yıldız, 15 Temmuz 2008 günü Üsküdar'da "kimliği belirsiz kişilerce" kurşun yağmuruna tutuldu. Oracıkta can verdi.

Ahmet'in cenazesi morga kaldırıldı. Ailesi günlerce Ahmet'in cenazesini teslim almadı. Taziyeleri bile kabul etmediler. Sonunda Ahmet, "kimsesizler mezarlığına" defnedildi.

Ahmet bir katil, bir "terörist", bir suçlu değildi. Ahmet eşcinseldi.

Ailesi, Ahmet'in eşcinsel olduğunu öğrendi ve ağır bir psikolojik şiddet uyguladı. Psikolojik şiddet bir süre sonra fiziksel şiddete dönüştü. Ve Ahmet 15 Temmuz günü kurşun yağmuruna tutularak can verdi."

Son homofobik cinayetin kurbanı olan Ahmet Yıldız'ın arkadaşları hikayesini böyle anlattılar ve şu tespitte bulundular:"Bu bir eşcinsel cinayeti değildir. Bu bir insan hakları ihlali, bir insanlık suçudur. Bu politik bir cinayettir."

Cinayetin aydınlatılması için kampanya başlatıldı. Öte yandan Pippa Bacca cinayetinin ardından kurulan ve İstanbul'da bir yürüyüş gerçekleştiren Biz Erkek Değiliz İnisiyatifi (BEDİ) aktivistleri Ahmet Yıldız İnisiyatifi oluşturdu. AYİ ilk eylemini 2 Ağustos Cumartesi günü saat: 13:00'te Galatasaray Lisesi önünde yapacağı basın açıklaması olacak. İnisiyatif Yıldız'ın davasına müdahil olarak katılmayı da planlıyor.

Elektrik faturaları 2 zamla yüzde 45 arttı, 3. zam kapıda

Enerjide IMF soygunu

AKP hükümetinin enerji alanında yürüttüğü yeniliberal politikalar halkın cebini boşaltmaya devam ediyor. Yılbaşından bu yana elektriğe gelen yüzde 45'lik zammın ardından IMF'yle imzalanan niyet mektubu gereği Ekim'de 3. bir zam yapılacağını söyleyen Tüketici Dernekleri Federasyonu, elektrik zamlarının anayasaya aykırı olduğu gerekçesiyle dava açarken doğal gaza yüzde 20'lik bir zam yapılacağı söyleniyor.

Sanayi işletmelerinin bir çoğu kaçak elektrik kullanıyor. Elektrik hatlarına bakım, onarım ve yatırım yapılmadığı için elektriğin yüzde 40'a yakınının direklerde kaybolduğu uzun zamandır söyleniyor. Ancak enerji sektörünü özel şirketlere devreden IMF ve hükümet faturayı halka kesiyor.

TÜDEF Başkanı Ali Çetin, kayıtdışı sektör kayıt içine alınmadan sorunun çözülmeyeceğini söylüyor. Çetin adaletsizliğe dikkat çekti ve hükümetten adalet talep etti: "*Elektrik faturalarında enerji bedelinin üzerine, Perakende Satış Bedeli, iletişim Sistemleri Kullanım Bedeli, Dağıtım Bedeli adı altında üç kalem daha eklenmektedir. Elektriği direk, tel, trafo, olmadan kullanabilirmiş ve tüketici bunu özel olarak istiyormuş gibi fiyat şişirilmektedir. Bunların yüzde 1 Enerji Fonu, yüzde 2 TRT payı, yüzde 5 Belediye Tüketim Vergisi eklenmekte, bütün bunların üzerine ise artık verginin vergisi haline gelen yüzde 18 KDV eklenmektedir.*"

Darbecilerin kargaşa planları birçok gerçek sorun gibi enerjideki soygunu da gizliyor.

Koç Holding kazanmaya devam ediyor

Özelleştirilen TÜPRAŞ'ı alan Koç Holding şimdi milli tank tasarımı yapmakla görevlendirildi. Savunma Bakanlığı Müsteşarlığı proje için 500 milyon dolarlık bir bütçe ayırdı. Pastanın büyük dilimi yine Koç ailesine düştü.

İmza töreninde başbakanın yanında gülücükler dağıtan Mustafa Koç geçen hafta Sinan Aygün'ü makamında ziyaret etmişti. Sinan Aygün ismi darbe sonrası kurulacak hükümete dair planlarda başbakan olarak geçmişti.

Ergenekon terör örgütü operasyonunda gözaltına alınan Aygün'e Koç'un geçmiş olsun ziyareti gözleri darbeyi destekleyen sermaye gruplarına çevirmişti.

Koç'un ürettiği arabaların kalitesizliğine bakılırsa ilk milli tank projesinin sonu da iyi gözükmüyor. Ama fark etmez. Memleketin sahibi olan Koç her durumda kazanır.

Hasta mahkumlara özgürlük!

Ergenekon sanığı Kuddusi Okkır'ın kanserden ölümü hapishaneleri ve insan haklarını gündeme soktu. Okkır'ın ölümü üzerinden darbe yanlısı propaganda yapanlar bolca konuşurken Siirt kapalı hapishanesinde tutuklu bulunan ve karaciğer kanseri olan 77 yaşındaki Ali Çekin yaşamını kaybetti. 2 yıl önce "PKK'ya yardım ve yataklıktan" tutuklanmıştı. Bütün girişimlere rağmen tahliye edilmeyip, tedavi için götürüldüğü Metris hapishanesinde öldü. İHD ölüm nedenini ihmal olduğunu açıkladı.

Sosyalist gazeteci Erol Zavar'ın da aralarında bulunduğu 42 insan ağır hastalıkların pençesinde ve tedavileri hapishane koşullarında imkansız. Okkır için yazanlar diğerlerini görmezden gelirken AKP hükümeti hapishanelerdeki insanlık dışı koşullara ve baskıya karşı henüz bir adım atmış değil.

Yeşil Yayla Festivali'ne ırkçı engelleme

Rize'de düzenlenecek olan 3.Yeşil Yayla Festivali, Ermeni dernekleri ile bağlantılı olduğu iddia edilen ABD'li bir derneğin sponsor olması nedeniyle engellendi. Festivalde, "Hemşinliler Ermenidir" propagandasının yapılacağını öne sürenlerin Kaymakamlığa dilekçe vermesi sonrasında festivalin Hemşin bölümü iptal edildi. Festival daha sonra Fındıklı ilçesine kaydırıldı, ancak orada da benzer tepkiler nedeniyle izin verilmedi

Hemşinliler adına Kaymakamlığa dilekçe veren İsmail Cihan şöyel konuştu: "*Ben bu festivale sponsor olan ABD'li derneği araştırdım... Amaç olarak, Etnografya müzesi açmak için çalışma yapmak ve bu amaçla veriler toplayıp derlemek olarak gösteriliyor... Buradaki yöre isimleri, yemek isimleri, burada yaşayan Hemşinlilerin kullandığı bazı kelimeleri derliyorlar. Bunları kayıt altına alıyorlar. Hemşinlilerin aslında Türk olmadıklarını, asimile olduklarını söyleyecekler. 'Aslında bir diliniz var ama onu da unutmuşsunuz' diyebilmek için festival organize ettiler.*"

sosyalist işçi

12 Eylülcüler de yargılanacak

Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koaliyonu darbelere ve darbecilere karşı üçüncü adım olarak 12 Eylül'de gene sokağa çıkıyor. Koalisyon 12 Eylül darbecilerinin yargılanması için, bu kapının açılması için harekete geçiyor. Netekimci paşaların yargılanması için bir çok ilde sokağa çıkmaya hazırlanıyoruz.

13 Eylül'de CHP ve DİSK ise İzmir'de miting hazırlığı yapıyor. Baykal ve kemalist brüokrasinin son kale olarak gördüğü İzmir'de toplayacakları kalabalığın arkasına sığınacaklar. Bazı kesimler ise Ergenekoncuların avukatlığına soyunanların yanında yer almaktan hiç çekinmiyor.

14 Eylül'de yeniden duruma bakarız. Darbe yanlılarının başını çektiği mitinglerle diğer darbe karşıtı eylemleri yan yana koyup tartışırız. Ancak mesele bundan sonra, darbelere, çetelere karşı nasıl durulacağıdır. Susurluk'ta olduğu gibi Ergenekon'un da üstünü kapatmalarına izin verecek miyiz? Hrant Dink cinayetinin üzerinin sistematik olarak örtülmesini ssesizce izleyecek miyiz? Malatya'da 3 Hıristiyan'ın vahşice katledilmesinin hesabını sormayacak mıyız? Sağı sola bomba attırıp bunu PKK'nin üzerine yıkanların yaptıkları yanlarına kâr mı kalacak? Türk ve Kürt çatışması planlarının uygulanmasına göz mü yumacağız? Haklı mücadelelerimizin önünü her seferinde darbe sopasıyla kesenleri bu kez bertaraf etmeyecek miyiz?

Sosyalistler, kemalist rejimin avukatlığına soyunanların "ne darbesi, ne çetesi" laflarından çok bu soruların yanıtlarıyla, pratikteki yanıtlarıyla ilgilenmekte. Kimse 12 Eylül'ün, DİSK'in "şanlı" geçmişinin arkasına sığınmamalı. 27 yıl önce yaşananlara karşı hayali mücadeleler yaratmak yerine bugün karşımızda apaçık duran 12 Eylül'ün devamcılarına karşı çıkmalı. 12 Eylül'ün ve tüm darbeler sürecinin hesabını sormak bugünkü ağır çekim darbeye ve Ergenekon terör örgütüne karşı çıkmaktan geçiyor. "12 Eylül mağduruyum" diye ağlayan kimileri bunu görmeyi reddetse de Türkiye emekçi sınıfları aradaki bağı gayet iyi görüyor.

Darbeye Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu sadece halka güveniyor. Tüm siyasetçiler halkı kandırılmış bir sürü olarak görürken halk 21 Haziran eyleminin açtığı kapıdan geçmeye, demokrasi ve özgürlükler için yürümeye başladı bile.

Bu halk aynı zamanda karşısında kimlerin olduğunu da çok iyi biliyor: Bürokrasi, generaller, CHP, ADD, Ergenekon... Kim bunlarla yan yana düşerse, birlikte eylem yapar ya da söylemlerini ortaklaştırırsa halk tarafından dışlanmaktan kurtulamayacak.

DÜZELTME:

Sevgili Bianet yönetici ve çalışanlarına,

Sosyalist İşçi'nin üç sayı önceki nüshasında Bianet'in darbe girişimlerine karşı sessiz kaldığı yönünde çıkan hatalı yazıyı düzeltir, özür dileriz.

Bianet'i her zaman ezilenlerin, sesi duyulamayanların, ırkçılık karşıtlarının, sayısız kampanya ve muhalefet hareketinin, demokrasinin baskı altına alınmasına öfke duyanların sesi ve kardeş haber merkezi olarak gördüğümüzü bu vesileyle bir kez daha vurgulamak isteriz.

AKP kapatılmadı ancak tehdit sürüyor

Doğan TARKAN

Geçtiğimiz günlerde Türkiye'nin gündemini belirleyen iki konuda önemli adımlar atıldı.

İlk olarak, Ergenekon terör örgütü davasının iddianamesi açıklandı. Çeşitli kesimler iddianameyi birbirinden çok farklı biçimlerde değerlendirdi.

İkinci olaraksa AKP hakkında açılan kapatma davası Anayasa Mahkemesi tarafından sonuçlandırıldı ve AKP kapatılmayıp para cezasına çarptırıldı.

AKP'nin kapatılmaması toplumun büyük kesiminde sevinçle karşılandı, küçük bir kesim ise şaşırdı. Ne diyeceğini tam bilemedi.

Açık ki AKP'nin kapatılmayarak para cezasına çarptırılması bir uzlaşmanın ürünü.

AKP sermaye sınıfının en gözde partisi. Sermayenin çok çeşitli kesimlerini birleştirebilmiş bir parti. Topluma, cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesine kadar, politik ve ekonomik istikrar kazandırmıştı. Emekçi yığınlar önceki iktidarlarla karşılaştırarak AKP hükümetine katlanabiliyordu. Son olaraksa AKP bugüne kadar iktidara gelen siyasi partilerin hepsinden daha ciddi yeni-liberal adımlar attı. Sağlık ve sosyal güvenlik konularında yapılan yeni düzenlemeler (onlar buna reform diyor) şimdi eğitimdeki düzenleme ve kıdem tazminatlarına saldırı ile devam edecek. Özelleştirmeler ise gene AKP döneminde rekor kırdı.

Bütün bu yaptıkları ve yapmaya çalıştıkları ile, AB'ye girme hedefini taşımasıyla AKP sermayenin gözde partisidir. Ne var ki son bir sene boyunca AKP, kemalist bürokrasinin ağır bir saldırısına uğradı. Ağır çekim darbe ile AKP adım adım kemalist bürokrasi karşısında geriye itildi.

Bu iki kesim arasındaki mücadelede sermaye esas olarak tarafsız davrandı ama kendisine ekonomik büyüme, yabancı sermaye ve istikrar getiren, AB'ye girme konusunda ciddi olan ve başka bir alternatifi olmayan bir partiyi kaybetmek de istemedi.

Anayasa Mahkemesi'nin garip kararının nedeni budur. 10 üye aslında AKP'yi suçlarken yeterli çoğunluk sağlanamadığı için parti kapatılmadı.

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ın dediği gibi suç tesbit edilmiştir ve artık AKP çok daha dikkatli olmak zorundadır. İkinci bir hamlede AKP kolaylıkla kapatılacaktır, çünkü artık hakkında 10 üyenin suçlu tesbiti vardır.

Deniz Baykal bu arada Ergenekon davasında da avukatlığa soyundu. Taraf gazetesinin iddiasına göre ise Deniz Baykal'ın ismi 2003'te hazırlanan bir MİT belgesinde Ergenekon üyesi olarak geçmekte.

Foto: Emre Tüngü

Deniz Baykal ve CHP'nin yanı sıra birçok çevre Ergenekon davasını küçümsemeye çalışıyor. Kimileri bu davayı AKP'nin "psikolojik karşı manevrası" olarak tesbit ederken, kimileri de iddianameyi zayıf, "kurgusu yetersiz" (iddianame sanki polisiye romanmış gibi) olarak değerlendirdiler.

Bazıları ise iddianamenin içeriğini bütünüyle görmezden gelemedikleri için "evet ama bu iddianame de Kürtlere dönük saldırılara var", "MİT'e polise dokunmuyor" diye küçümsedi.

Ergenekon iddianamesi açık ki kabaca derin devlet olarak adlandırılan, devlet içindeki gizli devlet yapısının sadece küçük bir kısmını açığa çıkardı. İçinde yaşadığımız düzen bütünüyle değişmedikçe de derin devlet bütünüyle ortaya çıkarılıp yıkılamaz. Ancak şimdi olduğu gibi irili ufaklı parçaları açığa çıkarılabilir.

Ancak böyle olduğu için Ergenekon iddianamesini küçümsemek mümkün değil.

Ergenekon terör örgütü iddianamesi Türkiye'nin son 30 yılına damgasını vurmuş çok sayıda karanlık olayı açığa çıkartıyor.

Bunlar içinde en önemli olanları kuşkusuz Danıştay saldırısı ve Cumhuriyet Gazetesi'nin bombalanması ile bu çete arasındaki doğrudan ilişkileri ortaya koyması.

Ergenekon çetesi ile Susurluk çetesi arasında da sayısız doğrudan ilişki var, dava ilerledikçe daha güçlü bağlantılar açığa çıkacak.

Bir kısım "garip" çevrer ise nedense Susurluk'un üzerine gitmiş olmalarına rağmen bugün Ergenekon'u küçümseme eğilimi içinde. Bunu anlamak mümkün değil.

Onlar şimdiye kadar Ergenekon operasyonunu AKP kapatma davası karşısındaki psikolojik adım olarak gördüler.

AKP davası bitti. Bakalım şimdi ne yapacaklar? Ne diyecekler?

Hala bu davanın AKP kapatma davasına karşı psikolojik bir adım olduğunu söylemek mümkün olmadığına göre bu dava AKPye karşı mücadele etmek isteyenlere, sola karşı bir tehdittir gibi zırvalıklara mı sarılacaklar?

Veli Küçük solcu mu yoksa? Vah bunu söyleyenlerin haline...

DSiP'e üye olun

0536 - 335 10 19

■ Darbeye karşıysan,
■ Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
■ Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
■ Tuzla'da ve başka yerlerde iş cinayetlerine karşıysan
■ Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

sosyalist işçi

Sosyalist İşçi her hafta savaşa, darbelere, ırkçılığa ve milliyetçiliğe, yeni liberalizme, cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşı devrimci, antikapitalist bir yayın yapıyor. Ona omuz verebilirsiniz. Abone olun, dağıtımcılarımız size her hafta gazetenizi iletsinler ya da posta ile yollayalım. 5 sayı 10 YTL.

sosyalistisci@gmail.com - 0537 320 62 07

internet linkleri

barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseleylem.org
durde.org
mahalledenmeclise.org
hranticinadaleticin.com
tuzladaolumlereson.blogspot.com
7omilyonadim.org

Savaşa hayır
Filistin'e özgürlük

Şenol Karakaş

Sekiz sene önce İsrail Başbakanı Ariel Şaron bine yakın İsrail polis ve askerinin korumasıyla Müslümanların kutsal mekanı olan Kudüs'teki Harem ül Şerif'e çıkartma yaptı. Filistin halkına saygısızca davranarak mekanı adeta bastı. Bunun büyük bir tepki doğuracağını biliyordu. Gerçekten de ortalık yangın yerine döndü ve Filistin halkının ikinci İntifadası başladı.

Filistin halkının 2000 yılının Eylül ayında başlayan ayaklanmasından sonra bir yıl içinde Ağustos 2001'e kadar İsrail'in saldırıları sonucunda 697 yerleşim yeri yıkıldı, 120 bin ağaç söküldü, 174 okul kapatıldı. 95 okul ise İsrail ordusu tarafından bombalanarak yıkıldı. Okula gidemeyen öğrenci sayısı 90 bine ulaştı. Filistinlilere su sağlayan 15 su kuyusu kapatıldı, hastalıkların yayılması hızlandı. İntifadanın bir yılında 1200 Filistinli öldü, 33 bin Filistinli yaralandı.

İntifada'nın her aşamasında İsrail Filistin halkına şiddetle saldırdı, kelimenin tam anlamıyla kirli bir savaş yürüttü. Filistin halkına karşı savaşmayı reddeden İsrailli bir asker, Savunma Bakanlığı'na yolladığı bir mektupta şunları söylüyordu: "*29 Eylül 2000'den beri İsrail ordusu Filistin yönetimine karşı "kirli bir savaş" yürütüyor. Bu kirli savaşta vahşi cinayetler işleniyor, kadın ve çocuklar katlediliyor, Filistin'in ekonomik ve sosyal alt yapısı yıkılıyor, tarım arazileri yakılıyor ve ağaçlar sökülüyor.*"

ABD'nin 11 Eylül'den sonra başlattığı intikam ve hegemonya savaşı ise İsrail'e ayrı bir güç verdi. ABD'nin bekçi köpeği olan İsrail, ABD'den aldığı güçle Yaser Arafat'ı öldürmekle tehdit etmekten, Filistin halkının seçimlerde aldığı tutumu tanımamaya, canı istediğinde Filistin'i bombalamaktan Filistin'le ilgili yalanlar söyleyerek işgalini meşrulaştırmaya kadar her türden kirli savaş taktiğini uyguladı.

Ama bir gerçek var ki, İsrail'in işgalci politikalarını her seferinde boşa düşürüyor. Filistin halkı direniyor!

Bu direnişle dayanışmak için, Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu yeni bir kampanya başlatmaya hazırlanıyor: "Savaşa hayır/Filistin'e özgürlük".

Küresel BAK'ın çağrı metninde şunlar söyleniyor: "*Filistin yakıp yıkılıyor.*

Filistin yok ediliyor.

Çocuklar öldürülüyor, insanlar derin bir yoksulluk içinde.

Bu yıkım defalarca, sahte barış süreçleriyle gölgeleniyor. Bir türlü barış gerçekleşmiyor, milyonlarca Filistinli yurtlarına dönemiyor, mülteci olarak sürgün yaşamı sürdürüyor. Gettolar, utanç duvarıyla sıkıştırılmış Filistinlilerin dramını gizlemeye çalışıyor.

Filistin halkının on yıllardır süren trajedisi tüm dünyanın gözü önünde cereyan ediyor. Devlet başkanları her defasında sahte adalet ve vicdan çağrıları yayınlıyor, zaman zaman el sıkışarak Filistin halkına selam yolluyor.

Ama Filistin'in acısı sönmüyor.

Özellikle 11 Eylül'den sonra George Bush yönetiminin savaş ve işgal politikaları İsrail'in elini güçlendirdi. İsrail 11 Eylül'den sonra Filistin'i defalarca bombaladı. ABD ve İsrail arasında tam bir karşılıklı çıkar ilişkisi var. İsrail, ABD'nin ekonomik ve askeri yardımları olmaksızın ayakta durması mümkün olmayan bir ülke. ABD'nin tüm yöneticileri, Ortadoğu'daki ABD çıkarlarının garantörlüğünü üstlenen İsrail'e, uluslararası kamuoyu içinde meşruluk zemini yaratmaya çalışıyor. George Bush'tan önce ABD başkanı olan Clinton döneminde ABD donanması Filistin'e bırakılan toprakların yeniden işgal edilmesini amaçlayan bir askeri tatbikat yapmıştı. ABD İsrail'in en büyük silah tedarikçisi. ABD'nin İsrail'e sattığı silahların sivillere karşı kullanılıp kullanılmadığı sorusundan sıkılan ABD yetkilileri, "ABD'nin silah satışlarında silahların sivillere karşı kullanılmayacağı gibi bir koşul bulunmadığını" açıkladı.

George Bush önce Afganistan'ı, ardından Irak'ı yakıp yıkarken, 8 yıllık başkanlığı döneminde Filistin için sadece acı ve ölüm anlamı taşıdı. İsrail Bush ve ekibinin politikalarından cesaret buldu."

Küresel BAK 27 Eylül'de Filistin halkını unutmayan, Filistin halkıyla dayanışmak isteyen tüm muhalefet örgütleriyle birlikte bir miting gerçekleştirecek.

Binlerce savaş karşıtı, "Milyonlar aç, işgal altında, yaşasın küresel intifada" sloganlarını haykıracak.

Filistin susuz, aç, yoksul

- 4.5 milyon Filistinli Avrupa, Avustralya, Kuzey Amerika ve Arap ülkelerinde mülteci olarak yaşamakta ve dönüş hakları yok.
- İsrail sınırları içinde bir milyon Filistinli yaşıyor (nüfusun %20'si).
- Gazze ve Batı Şerai'da 3.3 milyon insan balık istifi halinde yoksul köylerde ve kamplarda, her türden haktan yoksun bir biçimde yaşıyor.
- İşgal ve sürekli tehdit altında yaşayan Filistinliler en kötü okullarda okuyor, seyahat edemiyor, beslenemiyor ve sağlık hizmetinden yararlanmıyor.
- Filistinlilerin %60'ı işsiz, %50'si sefalet içinde.
- Halkın yarısı günde 2 dolardan daha az bir gelirle yaşamak zorunda.
- Filistin'de su kaynakları tümüyle İsrail'in denetimi altında. Gazze'de 1.3 miyon Filistinli susuzluktan kavrulurken, suyun %80'ini kullanan birkaç bin İsrailli yerleşimci havuzlarını doldurup bahçelerini sulayabiliyor.
- İsrail'de 1 milyon Filistinli bütçenin yalnızca %1'inden yararlanabiliyor.
- Yüzlerce Filistinli siyasi tutsak hala hücrelerde.
- Filistinliler İsrail'de İsrail halkının da gözünden saklanarak gettolarda tecrit ediliyor.

GÖRÜŞ

Halkın iradesi ve filler

Hükümet partisinin kapatılamamasına kimler sevinmiştir, kimler üzülmüştür?

Büyükçe sol partilerden birisinin basın açıklamasında şöyle deniyor:

"*ABD, Avrupa Birliği, TÜSİAD çevreleri gibi Türkiye'deki düzenin gerçek belirleyicileri AKP'nin kapatılmasını istikrarsızlık yaratır diye istemiyordu. Hatta bu çatışma ve gerginlikleri onaylamadıklarını tehdit ve uyarılarla dile getiriyor, uzlaşma çağrısı yapıyorlardı*".

Ne kadar doğru! Dünya ekonomisi derin bir krizin eşiğinde, hatta yer yer içinde. İşyerleri kapanıyor, işsizlik artıyor, işsiz kalanlar konut kredisi ile aldıkları evlerin ödemelerini yapamıyor, evler ellerinden alınıyor, konut ve inşaat sektörleri çöktü, ödemesi yapılamayan kredileri veren bankacılık sektörleri çökmek üzere ve ancak devlet yardımıyla ayakta duruyor, petrol ve gıda fiyatlarındaki engellenemeyen yükseliş nedeniyle enflasyon gemi azıya almak üzere, ekonomik büyüme hayal oldu.

Türkiye'de ise, yılın ilk çeyreğinde büyüme hızı %6 oldu! Oldu ama, er veya geç dünyadaki kriz burayı da vurmaya başlayacak. TÜSİAD üyeleri açısından en önemli, her şeyden önemli olan, kararlı ve istikrarlı bir hükümetin sağlam durması, önlem alması, gelmesi kaçınılmaz olan krizin etkilerini egemen sınıf açısından mümkün olduğunca hafifletmesi.

Doğrudur, TÜSİAD AKP'nin kapatılmasını istemiyordu, tam kriz gelirken dımdızlak hükümetsiz kalmak, krizin etkilerine karşı önlem alamaz duruma düşmek istemiyordu. İstemek ne kelime, AKP kapanacak diye herhalde saçlarını başlarını yoluyordu!

Ama bu kadarını söyleyip geçince, sözünü ettiğim basın açıklaması ne demiş oluyor? "Düşmanlarımız AKP'nin kapatılmasını istemiyordu, onların istediği oldu. Demek ki kötü oldu. Kapansaydı iyi olurdu".

Açıklama şöyle devam ediyor:

"Kapatma davası ile demokrasi arasında bir ilişki kurmak da mümkün değildir. Çünkü bu davada halkın iradesi ve siyaset hakkı değil, bir çıkar çevresi hükümetinin devam edip etmeyeceği konuşuluyordu".

Allah allah! "Halkın iradesi ve siyaset hakkı" konuşulmuyormuş! Konuşulmazsa konuşulmasın, sen bilmiyor musun? Yargıçlar ve savcılar ve *Hürriyet* gazetesi elbette halkın iradesini konuşacak değil, bu iradenin ne olduğunu bilmek onlara değil, madem sosyalistsin, sana düşer.

Ve halkın iradesi gün gibi açık. Halk bunu tabak gibi ortaya koymuş. Yüzde 47 AKP'ye oy vermiş ve tüm kamuoyu yoklamalarına göre, bu oranda hâlâ bir düşüş yok. İradesini belli etmek için halk daha ne yapsın?

Burada bir sorun var ve sorun sadece bu basın açıklamasını yapan partiyle ilgili değil. Bir başka sol partinin ruhu olan kişi şöyle demiş: "Biri ahı gitmiş vahı kalmış eski rejimi korumaya çalışıyor, diğeri küresel sermayenin yeni düzenini hakim kılmaya. Kimse bu kavganın bir demokrasi kavgası olduğu yalanını bize yutturmaya kalkmasın. Bu bir filler çatışmasıdır". Bak sen! Bu fillerden biri Genelkurmay ve derin devlet, diğeri halkın %47'sinin oy verdiği parti, ama ne önemi var, ikisi de fil.

Bunlar solun en büyük iki partisi. Ve sorun şu: Sosyalist siyaset, halkın iradesi ve talepleri hesaba katılmadan yapılamaz. Sosyalistlerin ileri sürdüğü talepler, anlamsız teorik saptamalar temelinde değil, halkın taleplerinden yola çıkarak belirlenmek zorundadır. Aynı olmak zorunda değildir, ama ilişkili olmak zorundadır. Halk yokmuş, halkın hiçbir talebi yokmuş gibi yapılan sosyalist siyaset, sosyalist partilerin Türkiye'deki gibi küçük ve anlamsız olması sonucunu verir.

Roni Margulies

Foto: Ali Öz

www.kureseleylem.org
aktivizm@yahoogroups.com
iletişim@kureseleylem.org
İstanbul:05399784494, İzmir: 05556736866,
Bursa: 05425002322, Ankara:05434173607

Savaşlara, militarizme ve çokuluslu şirketlere karşı

KÜRESEL EYLEM GRUBU

Nuran Yüce

Kâr için dünyanın yok edildiğinin en somutlaşan hali küresel iklim değişikliği. Buna karşı uzun yıllardan beri mücadele edilmekte.

3 Aralık 2005'te bu mücadele ilk kez onlarca ülkede tek bir ses olarak sokağa çıktı. Aynı gün bizler de sokaklarda "ABD Kyoto'yu imzala-Temiz enerji istiyoruz" sloganıyla yürüdük. 2005 yılından bu yana da kampanyalarımızın sayıları ve konuları artırarak sokakta mücadele etmeye devam ediyoruz.

KEG "*Savaşlara, militarizme ve çok uluslu şirketlerin dünya çapında yarattıkları tahribatlara karşı*" birlikte mücadele etme isteğinin ürünü olarak kurulan bir kampanyalar birliğidir.

Kâr hırsı ile gözü dönmüş olanların, milyonlarca yoksul insanın ve gezegenimizin yaşamını daha da olumsuzlaştıracak ya da yok edecek olan politikaları arasında bağlantı kurmayı ve bunlara karşı mücadele etmeyi amaçlamaktadır.

Bu politik arka planla sera gazlarının düşürülmesini hedefleyen uluslararası tek protokol olan Kyoto'nun başta ABD olmak üzere Türkiye tarafından imzalanması için sayısız toplantı, basın açıklaması, gösteri , "Ne kömür, ne petrol ne de nükleer, güneş, rüzgar bize yeter" sloganıyla dört büyük miting düzenledik. AKP hükümetinin nükleer santral yapma isteği ve aceleciliğine, aynı hızda ve kararlılıkla karşı koyduk. Çernobil felaketinin yıldönümlerinde "Sinop Çernobil olmasın", "Başka bir enerji mümkün" sloganıyla 26 Nisan 2008'de nükleere hayır mitingi yaptık. Yeni-liberal uygulamaların kazanılmış olan sağlık haklarımıza yönelik saldırısına "Kapatılamaz, kapatılamaz sağlık ocağı kapatılamaz. Kapatılsın, kapatılsın ülkü ocağı kapatılsın" diyerek SSGSS'ye karşı mücadele ettik. Ufak bir azınlığın çıkarlarının savunuculuğunu yapan G8 zirveleri sırasında milyonlarca yoksulun çıkarlarını savunan gösteriler, toplantılar düzenledik. Kapitalizmin çirkin yüzünü acımasızca gösterdiği işgal ve savaş politikalarına karşı mücadele edenlerle, "Türbanlıya eğitim, travestiye çalışma hakkı" sloganıyla cinsel özgürlük mücadelesi verenlerle, " Favori darbemiz yok, her darbeye karşıyız, özgürlük istiyoruz" diyenlerle, "Su dünyadaki bütün insanların ortak kamusal mülkiyetidir, alınıp satılamaz" diyenlerle, kölece çalışma koşulları nedeniyle insanların yaşamlarını yitirmemesi için " Tuzla'da ölümlere son" diyenlerle "301'e hayır, Irkçılığa ve Milliyetçiliğe Dur De" diyenlerle birlikte mücadele ettik , kampanyalar inşa ettik ve etmeye devam ediyoruz.

Bütün bu kampanya önerileri, kararların alınması, eylemlerin örgütlenmesi işlerini KEG aktivistleri birlikte yapmakta. KEG toplantılarına katılanlar sadece kendisini temsil ediyor. Bireysel katılım, temsiliyet ve aşağıdan demokrasi gibi temel prensiplere sahibiz.

KEG'in önümüzdeki dönemde yoğun bir kampanya programı var. Hayatımızın her geçen gün daha yoksullaşmasına, örgütsüzleşmesine yönelik neoliberal politikaların durdurulması, iklim değişikliği, nükleer santraller, su, özgürlüklerimizin kısıtlanması. Sorunlar çok, ama biz daha çoğuz. Onlar bir avuç, büyük şirketler, devlet yöneticileri. Biz ise milyarlarız. Sorunları bizden başka, birleşik gücümüzden başka, bizim kampanyalarımızdan başka bir güç çözemeyecek. Bizim eylemlerimiz çözecek. Hepimizin yapabileceği mutlaka bir şey vardır.

Kyoto Protokolü hedefleri uygulansın

Hükümet bir kaç ay önce sera gazları sınırlandırmayı öngören Kyoto Protokolü'ne imza atmıştı. KEG bu açıklamanın ertesinde sokağa çıkmış ve hükümeti bir an önce sera gazlarını kısmak için adım atmaya çağırmıştı. İklim değişikliği karşısında her bir dakika bile değerliyken aylardır hiçbir somut adım atılmadı. Üstelik görüldü ki Türkiye'nin küresel ısınmaya yüzde 1'lik katkısını devam ettirmek, hatta artırmaktan yana olanlar var.

"*Kyoto Protokolü hedeflerini uygulamak ekonomiyi çökertir ve sanayileşmeyi durdurur.*"

Bu itiraz ilk başta sermaye örgütü Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nden geldi. Patronlar ne pahasına olursa olsun üretime devam etmek niyetiyle tek iklim anlaşmasını baltaladı. İkinci itirazsa Baykal'ın CHP'sinden geldi. Bir kaç AKP milletvekili de sermaye yanlısı güdülerle Kyoto'ya karşı tutum aldı.

Sadece imza atmakla olmuyor. Hükümet bir yandan sera gazlarını kısmak konusunda ulusal bir planı adım adım hayata geçirirken diğer yandan patronlar üzerinde denetim kurmak zorunda. Bu ise ancak geniş kitlelerin aşağıdan muhalefeti ile hükümet üzerinde baskı kurarak kabul ettirilebilir.

KEG bu yüzden "Kyoto'nun takipçisiyiz" diyerek kampanyaya devam ediyor. Sadece öngörülen hedeflerin değil daha radikal tedbirlerin alınmasını talep ediyor.

Nükleer santrala hayır!

Türkiye'de nükleer santral kurma girişimi yeni değil, 1955 yıllarından başlayarak şimdiye kadar 7 girişimde bulunuldu. Hiçbir hükümet nükleer santral kurmayı başaramadı. 50 küsur yıldan beri hükümetler enerji açığını, enerji kaynaklarındaki (doğalgaz, petrol) dışa bağımlığı ve maliyetleri gerekçe göstererek nükleer enerjiyi kullanmamız gerektiğini savundular.

AKP hükümeti de aynı gerekçelere ek olarak, nükleer enerjinin küresel iklim değişikliğine çözüm olacağını, bu sefer toplumun da bir tepkisi olmadığını ileri sürerek nükleer santral kurmak istemekte. Bütün bu gerekçeler külliyen yalan.

Nükleer enerji temiz değildir

Çokuluslu şirketler ve AKP hükümeti bize nükleerin temiz bir enerji olduğunu söylemekte. Nükleer santrallarda kullanılan uranyum madeninin çıkarılması , taşınması ve nükleer atıkların taşınması ve saklanması, çelik ve çimentodan yoğun kullanıldığı nükleer santrallerin yapım aşaması dikkate alındığında nükleer enerjinin hiç de söylendiği kadar temiz olmadığı ortaya çıkmakta. Bütün bu süreçlerde CO2 salınımı had safhada ve küresel ısınma körükleniyor

Tehlikeli, ölümcül, pahalı

1986 yılında Çernobil'de yaşanan kazanın sonucunda en az 60 bin kişinin öldüğü, 165 bin kişinin sakatlandığı ve 400 bin kişinin göç etmek zorunda kaldığı tahmin ediliyor. Hala binlerce kilometrelik alan radyoaktif kirlenme nedeniyle kullanılmamakta. Çernobili'in bazı bölgelerine girişler hala yasak. Nükleer santral kurmaya hevesli AKP hükümetine soruyoruz, böyle bir riski almaya değer mi?

Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nın verilerine göre şu anda ne yapacaklarını bilemedikleri geçici atık depolama alanlarında 270 bin ton civarında tükenmiş yakıt çubuğu bulunduğunu belirtilmekte. Yani 13 bin kamyonluk ve ne yapılacağı bilinemeyen bir atıkla karşı karşıyalar. 20 ila 40 yıl arasında enerji elde edebileceğiniz, kapatılması durumda ise yüzlerce yıl sürekli korunması ve izlenmesi gereken radyoaktif yapı, makine ve aletler. AKP hükümetine sorumuz şudur: Atık sorununu nasıl çözeceksiniz? Bu soruya yanıtları yok. Çünkü bu sorunun çözümü yok. Sadece atık sorunu bile nükleer enerjinin canlı yaşamı açısından ne kadar büyük bir tehdit oluşturduğunu gösteriyor. Nükleer santraller ekonomik olarak tercih edilecek yatırımlar da değildir. Bir nükleer santralin kurulumu yaklaşık olarak 5 milyar dolar mal olmakta.

Nükleer santral ve nükleer silahlar

"Nükleer kulüp" olarak adlandırılan beş ülke ABD, Fransa, İngiltere, Rusya ve Çin ve bu kulübe dahil olmayıp nükleer silah sahibi olmuş olan Hindistan, Pakistan, İsrail, Kuzey Kore, Güney Afrika bugüne kadar 2 bini aşkın atom bombası denemesi yaptı. Bu denemelerin patlayıcı olarak toplam gücü, Hiroşima'ya atılan bombanın yaklaşık 40 bin katıdır. Bu ülkelerin yıllık askeri harcamaları trilyon dolarların üzerindedir. Ama dünyamızda 1 milyar insan henüz içilebilir su kaynaklarına sahip değil.

Hükümetlerin enerji politikaları küçük bir kesimin çıkarları doğrultusunda belirlenmekte. Bu yüzden ulaşımda milyonlarca insanın daha rahat kullanabileceği, ucuz, konforlu, yaygın, raylı toplu taşımacılığı tercih etmiyorlar. Bireysel kullanıma dayalı, otomotiv ve petrol sektörlerinin karlarını arttırıcı nitelikte karayollarının yapımını tercih ediyorlar. Bundan en karlı çıkan kim yanıtını bulmak çok kolay petrol ve otomotiv şirket sahipleri.

Nükleer enerji konusunda da aynı durum sözkonusu. Sanki Türkiye'de yaşayan tüm insanların ortak kararı ve zorunluymuşuz gibi nükleerin nimetlerinden ve ne kadar vazgeçilmez olduğundan bahsedilmekte. Bizler ise, insani, ekolojik ve vicdani nedenlerle hem de bilimsel gerekçelerle nükleer santral yapımına karşıyız. Güneş ve rüzgar gibi yenilenebilir enerji kaynaklarına dönmeyi savunuyoruz.

Kasım 1999'da ABD'nin Seattle kentinde toplanan Dünya Ticaret Örgütü (WTO) toplantısı binlerce antikapitalist tarafından bloke edildi. O güne kadar her biri kendi yolunda yürümüş muhalefet hareketleri ve kampanyalar ilk kez her şeyin sorumlusu olan kapitalizme karşı birleşti. Seattle direnişi anti-kapitalist hareketin ve yeni bir solun doğuşunun ilanı oldu.

Yeni-liberalizmin çalışanların haklarını gasp etmesine, her şeyi özelleştirip alınır satılır hale getirmesine karşı Fransa'da 1995'te gerçekleşen genel grev büyük dönüşü başlattı. Artık savunma dönemi bitmiş ezilenlerin hücum zamanı gelmişti. 2000'lerde dünya işçi sınıfının hem sayısı, hem örgütlülük düzeyi hem de hareket kapasitesi artarken işçiler son sözü henüz söylemedi.

Neden sosyalist olmalı?

Dünya, biz insanlar ve tüm canlılar için giderek yaşanmaz bir yere dönüşüyor.

Buzullar eriyor. Dünyanın yarısı aşırı yağışlar ve sellerle boğuşurken, diğer yarısı kuraklıkla mücadele ediyor. Fabrikalardan, otomobillerden açığa çıkan sera gazları atmosferde biriktikçe dünyamız yanıyor.

Savaşlar her gün onlarca insanın ölümüne, yüzlercesinin yaralanmasına ve sakat kalkmasına, on binlercesinin yaşadığı yerden göç etmek zorunda kalmasına yola açıyor. ABD emperyalizmi Afganistan'ı, Irak'ı kana bulamaya devam ederken, Lübnan ve Filistin'de milyonlar her an savaş koşullarını yaşıyor.

Dünya her zamankinden çok daha zengin. Milyonlarca mal ve hizmet her gün yeniden üretiliyor. İnsan emeğinin verimliliği artıyor. Ancak adaletsizlik her yerde. 1 milyon dolardan daha fazla serveti olanların sayısı 20 milyona ulaşırken, 1 milyar insan günde 1 dolar gelirin altında yaşam mücadelesi veriyor. 1 milyar 300 bin insan günde 1 dolarlık gelirle yaşamını sürdürüyor. Zengin ve fakir ülkeler arasındaki uçurum büyürken, her ülkenin kendi için zenginleşen azınlıklara karşı milyonlar daha da yoksullaşıyor. Milyarlarca insan her gün saatlerce çalışıp ömürlerini tüketirken, zenginler özel uçakları, yatları ve şampanyalarıyla gününü gün ediyor.

Mutsuzluk, küresel bir ruh hali. Özgürlük yok. Herkes sistemi eleştiriyor, acının hüküm sürdüğü bu dünyayı sevmiyor.

Dünyadaki kaynaklar tüm insanlara yetebilecekken neden bu vahşeti yaşıyoruz?

Dünyada 400 yıldır kapitalizm hakimiyetini sürdürüyor. Kapitalist sistem, özel mülkiyet temelinde yükseliyor. Küçük bir azınlık üretim araçlarının mülkiyetini elinde tutarken milyonlarca insan her gün kölelik koşullarında çalışıyor. Kapitalistler işçilerin ödenmemiş emeğine el koyuyor.

Kapitalizm toplumun bütünün refahı, mutluluğu, sağlığı için değil daha fazla sermaye biriktirmek, daha fazla kâr etmek üzere örgütlenmiş bir sistem. Neyin ne kadar üretileceğine, nasıl paylaşılacağına, insanların hangi koşullarda yaşayacağına patronlar karar veriyor. Ulus devletler, savaşlar, silahlanma, rekabet hep onlar daha fazla kazansın diye var.

Açık ki insanlara acıdan başka bir şey sunmamış kapitalizm artık ömrünü doldurmak zorunda. Milyarları aç ve mutsuz kılan bu sistemin tek bir alternatifi var: Sosyalizm.

Sosyalizm, işçilerin ve ezilenlerin kapitalist özel mülkiyete aşağıdan mücadeleyle son vermeleri demektir. Sosyalizm, insanın insanı ve doğayı sömürmesini durdurmaktır. Sosyalizm, devletsiz, sınırsız, sınıfsız, her türden baskı, sömürü, ezme ve ezilme ilişkisinin tasfiye edildiği özgür bir toplumun adıdır. Dünyayı değiştirmek istiyorsak sosyalist olmak, milyarlara kapitalizmin bir alternatifi olduğunu göstermek zorundayız.

Milliyetçiliğe yurtseverliğe hayır!

Milliyetçi, ulusalcı, vatansever, yurtsever. Sosyalistler milliyetçiliğin çeşitli tonlarını ifade eden bu kavramların hepsine karşıdır.

Milliyetçilik, kapitalizmle birlikte doğdu. Kapitalistler diğer kapitalistler rekabet etmek ve emekçi sınıfları baskı altında tutmak için ulus-devletleri kurdu. O güne kadar Fransız ya da Türk gibi bir kimlikle anılmayan bir çok etnik gruba milli ve homojen bir kimlik giydirildi. Ermeniler gibi bu gömleğe uymayanlar ya da kendi kimliklerini korumak isteyenler katledildi.

Milliyetçilik kapitalist toplumun içerisindeki uzlaşmaz karşıtlıkları gizleyen bir örtü oldu hep. "Aynı gemideyiz" İşçilerle patronlar arasında uzlaşmaz bir karşıtlık olsa da Türk oldukları için uzlaşmaya davet edildi. Oysa işçilerin dostu diğer ülkelerdeki işçiler ve dünyadaki tüm ezilenlerdir. Kapitalist sistem farklı ulus-devletlere bölünmüşlüğü ve rekabeti üzerinde kurulsa da bu biçimseldir.

Sosyalizm dünyadaki mücadeleyi uluslar arasında değil sınıflar arasında olarak görür. İşçilerin vatanı yoktur. Sosyalizm tek bir ülkede değil dünya çapında kurulabilir.

Sosyalistler işçileri bölen milliyetçiliğe ve yurtseverliğe karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütür.

Bireysel kurtuluş mümkün mü?

Haksızlıklara karşı tepkimizi kimi zaman öfkeli bir söz, kimi zaman bir tavır, kimi zamansa eylemlere katılarak gösteririz.

Karşı olduğumuz şeylere bireysel olarak katılmamayı, kendi özel hayatımızda bunları reddederek yaşamayı tercih ederiz.

Bir kenara çekilsek, kendimiz gibi düşünenlerle toplumun geri kalanından ayrılsak özgür olmaz mıyız?

Kendimiz eksek, kendimiz üretsek kapitalizmin kölesi olmaktan kurtulmaz mıyız?

Malesef hayır. Kapitalist sistemin merkezi yapısı bireysel her türden çıkışın ya da kaçışın önünü tıkıyor.

Kapitalist pazarın dışında bağımsız bir ekonomik varlık göstermek imkansız.

Kapitalizm tüm dünyadaki insanlığı ortak bir kadere bağlayan kompleks bir sistem ve doğduğu andan itibaren dünya çapında örgütlenmiş

Ve bir kişi bile ezilip sömürülüyorsa dünyada özgürlükten bahsetmek olanaksız. Kapitalizmi yıkmak, yeni bir dünya kurmak ancak kolektif mücadeleyle ve birlikte örgütlenmeyle mümkün.

- Yeni-liberal saldırganlığa dur de! Kâr değil insan!
- Savaşa, işgale, emperyalizme karşı mücadeleye!
- İnsanların düşüncelerinden, inançlarından, renklerinden, dillerinden, cinsel yönelimlerden dolayı baskı ve ayrımcılığa uğramasına hayır! Özgürlük istiyoruz!
- Küresel ısınmanın sorumlusu küresel kapitalizmdir!
- Nükleer santrallara ve silahlara hayır!
- Irkçılığa ve faşizme hayır!
- Herkes için demokrasi, herkese sınırsız düşünce, örgütlenme ve gösteri özgürlüğü!
- Kürt sorununda demokratik ve barışçıl çözüm istiyoruz!
- Reformlar için devrimci mücadeleye!

İnsanlar nasıl değişir?

Herkes dünyada ve Türkiye'de yaşananlardan rahatsız. Peki niye değişmiyor? Milyonlarca insan mutsuz olmasına rağmen niye işe gitmeye, sermaye partilerine oy vermeye devam ediyor?

Kapitalist sınıf sadece baskı ve şiddetle ayakta dursaydı dünyayı değiştirmek kolay olurdu. Tarihte zulmederek ayakta duran tüm iktidarlar enin sonunda yıkılmışlardır. Ancak kapitalizm ve onun egemenliğini sağlayan devletin asker-polis gibi kolluk güçlerinin baskısından çok egemen fikirler sayesinde sistem ayakta duruyor.

Egemen sınıfın fikirleri egemen fikirlerdir. Doğduğumuz günden beri aile, okul, erkekler için askerlik, medya gibi araçlarla bu toplumun değiştirilemez olduğu anlatılır; ırkçılık, Yahudi düşmanlığı, homofobi ve cinsiyetçilik gibi gerici ideolojilerle milyonlara empoze edilir. İnsanların farklı sosyal sınıfların üyesi olduklarının üzeri örtülür. Devlet kendisini bütün yurttaşlara eşit mesafede bağımsız ve ebedi bir güç olarak gösterir. Egemen sınıfın ideolojileri kuşaktan kuşağa aktarılır, böylece düzenin devamı sağlanır.

Bu işleyişi kırabilecek tek gücün sıradan insanların kendi hakları için mücadele etmeleridir. Bu mücadele çoğu zaman ücret artışı ya da kreş hakkı gibi sistemi yıkmayı hedeflemeyen taleplerle başlar.

Grevler, sokak gösterileri, boykotlar kimi zaman başarılı olur kimi zaman yenilir.

Mücadelenin değeri, katılanlara, gündelik çıkarlardan çok kapitalist toplumun gerçek yapısını görme, kendileri gibi ezilen ve sömürülen yığınların olduğunu fark etme ve devletin bağımsız olmadığını anlama fırsatını sunmasıdır. İnsanlar başka insanlarla birlikte mücadele ettiğinde, kitlesel eylemler ve grevler yaptığında değişirler. Bir çok gerici fikre inanmasına, eğitimsizliğine, ezikliğine rağmen kolektif mücadeleye katılan bireyler burada insan olduğunu fark eder ve kolayca öğrenir.

Sosyalizm insanların değişebileceğine ve kendi eylemleriyle dünyayı değiştirebileceklerini savunur.

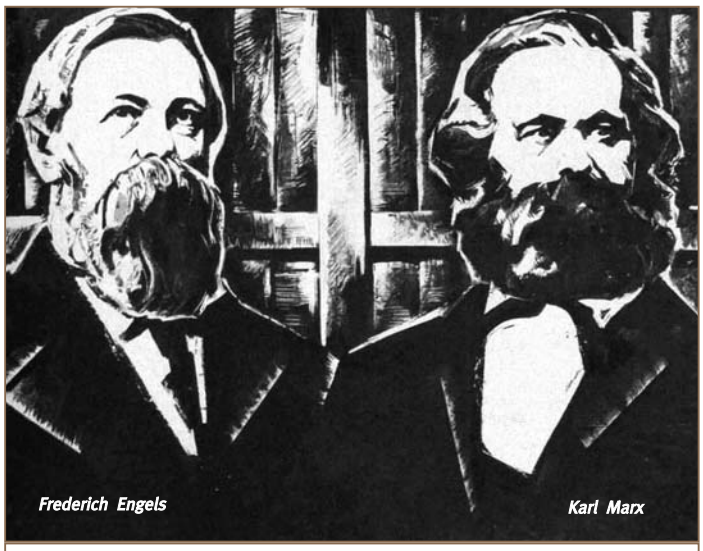

Marksizmi öğrenmek için

"Hiç bir şey göründüğü gibi değilmiş." Kapitalist toplumun yapısını birazcık daha ayrıntılı anlamaya çalıştığımızda, bugün milyonlarca insana acı veren sömürü ve ezme ilişkilerini incelediğimizde karşımıza bir çok farklı kavramla tanımlanabilen karmaşık bir yapı ortaya çıkar.

Bilimsel sosyalizmin kurucuları Karl Marx ve Engels bu karmaşık ve çoğu zaman tepe taklak duran yapıyı anlamaya çalıştı. Dönemin fikir akımlarıyla tartıştılar. Ve kapitalizmin devrimci analizini içeren bir çok makale, broşür ve kitap ortaya koydular. Bu kitaplara hevesle başlayanlar ilk başta bir çok yabancı kavramla karşılaşır, anlamakta zorlanır ya da bunun bilimsel bir bilgiyle anlaşılabileceğini düşünür. Ancak bunun da bir kolayı var!

Chris Harman'ın *Z Yayınları*'ndan çıkan **Marksizme Giriş** adlı kitapçığı her şeyi kolaylaştırıyor. Harman, kitaba şu sözlerle başlıyor:

"Marksizmin kavranmasının güç olduğuna ilişkin söylence toplumda hayli yaygın... 'Marksist' olduklarını söyleyen akademisyenlerin de bu yanlış kanının oluşmasında pay sahibi: Bunlar, diğer pek çok insanın yoksun olduğu özel bir bilgi ve kavrayışa sahip oldukları izlenimi uyandırabilmek için, özellikle kavranması güç, gizemli ifadeler kullanırlar...

Çerçekte ise marksizmin temel fikirleri kolayca kavranabilir yalınlıktadır. Bu temel fikirler, başka bir fikirler bütününün yapamadığı biçimde, içinde yaşadığımız toplumu açıklarlar bize. Dünyanın neden ekonomik bunalımların cenderesinden çıkamadığını, nasıl olup da bolluk içinde yoksulluk yaşanabildiğine, askeri darbelere ve diktatörlüklere, heyecan verici teknolojik buluşların nasıl olup da milyonlarca insanın işsiz kalmasına yol açtığına, işkencileri besleyip bunlara arka çıkan 'demokratik' ülkelere, birbirlerini nükleer füzelerle tehdit eden bir dönemin 'sosyalist' devletlrine açıklık getirir."

Harman Marksizme Giriş'te tam da bu açıklamayı ele alıyor. Neden marksist bir kurama ihtiyacımız var? Tarihi anlamak ve sınıf mücadelesi. Kapitalizm-sistem nasıl başladı? Emek-edeğer kuramı nedir? Ekonomik bunalım nedir? İşçi sınıfı nedir? Toplum nasıl değiştirilebilir? İşçiler nasıl devrimcileşir? Devrimci işçi partisi nedir? Emperyalizm, ulusal kurtuluş mücadeleleri, feminizm ve savaş gibi başlıklarda marksizmin açıklamalarını ortaya koyuyor.

Sosyalist İşçi Gazetesi satıcılarından elde edebileceğiniz kitapçık marksizmi kavramak için bir anahtar.

Hangi gelenek?

Marks ve Engels dönemin fikir akımlarıyla tartışarak ve uluslarası işçi hareketinin derslerini göz önüne alarak marksist geleneğin temellerini atmıştı. Ancak takip eden yüzyılda gerilla liderleri de sosyal demokratlar da maoistler de kendilerini marksist olarak adlandıracaktı.

Birbiriyle zıt, çoğu marksizmin özüne aykırı olarak değişimi yukardan bekleyen bu akımlar hangi geleneği temsil ediyordu? Kapitalistler, devlet ve işçi sınıfı karşısında alınan politik tutumlar herkesi ister istemez bir geleneğe yerleştiriyor. Tarih için marksist geleneğin gelişimi, kendilerine marksist diyenlerin ne öçüde Marks'ın sosyalizm fikrine yakın olduklarını, Marks'tan sonra sosyalist hareketin yaşadığı bölünme ve ayrışmaları anlamak istiyorsanız John Molyneux**'un *Gerçek Marksist Gelenek Nedir?* kitabını okumalısınız. Sosyalist İşçi gazetesi satıcılarından edinebilirsiniz.**

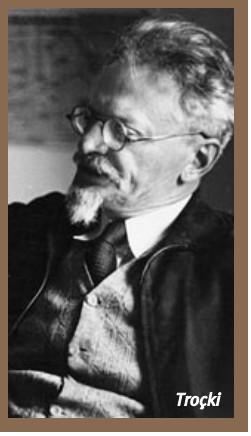
Troçki

İranlı aktivistler Amerika'nın tehditlerine son vermesini istiyor

Reform yanlısı gazeteci Isa Saharkhiz, İran'daki demokrasi mücadelesi hakkında konuştu.

1990'lı yıllar İran'daki demokrasi mücadelesinin zirveye ulaştığı yıllardı ve 1997'de Muhammed Hatemi'nin cumhurbaşkanı seçilmesiyle sonuçlandı. Bugünkü reform hareketi ile 90'lı yıllardaki reform hareketini karşılaştırdığınızda neler söyleyebilirsiniz?

Isa Saharkhiz: Reformist teorisyen Saeed Hajarian'ın ünlü bir sözü vardır, "Reform öldü, çok yaşa Reform".

Bu popüler görüş, 1990'lı yıllardaki reform dönemini sona erdiğini, fakat hareketin bugün hala ayakta ve etkili olduğunu anlatır. Ayrıca, kanlı devrimlerin, bugün reformlar için mücadele edenlerin gözünde bir çözüm olmadığını kabul eder.

Onun yerine, içinde sivil toplum güçlerinin, sendikaların güçlenebileceği uzun ve barışçıl bir sürece ihtiyaç var.

1979 devrimi "bağımsızlık, özgürlük ve İslamcı cumhuriyet" sloganıyla Şah rejimini sona erdirdi. İran o zamandan beri bir ölçüde bağımsızlığını kazandı, fakat diğer iki slogan hala önemini koruyor. Bugünkü reform hareketinin amacı "özgürlük ve bir cumhuriyetin" kurulmasıdır.

***Isa Saharkhiz:* İran'da işçi sınıfı hareketinin durumu nedir?**

İran'daki sendika hareketi reform hareketinden ayrı değerlendirilmemeli.

Hatemi hükümeti, "Kültürel gelişme" programı altında, aktivistlerin faaliyet göstermesi için uygun bir ortam hazırladı. Bu çok sayıda bağımsız gazetenin ve derginin yayınlanmaya başlamasına ve politik partilerin ve sivil toplum örgütlerinin üye sayılarının artmasına yol açtı.

Öğretmenler, hemşireler ve otobüs şoförleri hükümete grevlerle, toplantılarla ve oturma eylemleriyle meydan okudular.

Fakat, 2005'de gerçekleşen bazı değişikliklerle güvenlik önlemleri artırıldı. Şimdi bu tür eylemler örgütleyenler tutuklanıyorlar ve ağır cezalar alıyorlar.

Diğer sivil toplum örgütleri de aynı tehditlerle karşı karşıya kalıyor - bütün aktivistler "devrim" istemekle ve "yabancı müdahalesini" teşvik etmekle suçlanıyorlar.

Dolayısıyla biz de politik atmosferde gerçek bir değişimin gerekli olduğunu düşünüyoruz ve seçilmiş kurumların halkın seçilmiş temsilcilerinin denetimi altında olmasını istiyoruz.

> BM'nin yaptırımları İran'da enflasyon ve işsizliğin ve bunların sonucunda da yoksulluk, yolsuzluk ve fuhuşun artmasına neden oldu. ABD'nin yaptırımlarının artmasıyla bu koşullar özellikle yoksullar için daha da kötüleşecek.

Sendika aktivistleri, gelecek yıl yapılacak seçimleri, parlamentoya kendi temsilcilerini göndermeyi planlıyorlar.

Bu strateji daha önce başarılı oldu - muhafazakarların hakim olduğu şu anki parlamentoda, Tahran'daki sendikalardan ve işçi partilerinden en az iki milletvekili var.

Ayrıca, reform dönemi, sendikalar içinde politik bir tartışma ortamı yarattı ve şu anda bile işçiler kendi taleplerini öne sürmeye ve dayanışma eylemleri örgütlemeye devam ediyorlar.

Bu baskıya rağmen, hükümet sendikaları görmezden gelemez ya da tamamen devre dışı bırakamaz. Fakat, savaş baskısını ve dışarıdan uygulanan yaptırımları kullanarak faaliyetlerini sınırlayabilir.

***Isa Saharkhiz:* İran'ın "teröre karşı savaş"ta bir sonraki hedef olduğuna dair çok güçlü işaretler var. İran'daki hareket bu yaptırım ve savaş tehdidine nasıl bakıyor?**

Irak ve Afganistan'daki gelişmeler İran'a yönelik savaş tehdidinin küçümsemememiz gerektiğini gösteriyor. Afganistan ve Irak'a yönelik saldırıya karşı tüm dünyada güçlü bir muhalefet olmasına rağmen, ABD demokrasi adına Irak'ı işgal etti.

BM'nin uyguladığı yaptırımlar ve Batılı "demokrasilerin" bankacılık ve ticarette getirdiği sınırlamalar bizi gerçekten çok zor durumda bırakıyor.

Bu önlemler İran'da enflasyon ve işsizliğin ve bunların sonucunda da yoksulluk, yolsuzluk ve fuhuşun artmasına neden oldu. ABD'nin yaptırımlarının artmasıyla bu koşullar özellikle yoksullar için daha da kötüleşecek.

Geçen yıl Aralık ayında 333 politikacı ve aktivist "İran halkının yeni demokrasi çağrısı" başlıklı bir deklerasyon yayınladı. Bu deklerasyonda, dünyanın İran'a yönelik savaş tehdidine karşı çıkması istendi.

İran'daki reformcuların en önemli mesajı şu; "Ekonomik yaptırımları artıran bütün politikalara karşıyız, çünkü bu, İran'a yönelik bir savaşın ilk adımıdır".

Geçmişten ders çıkarmalı ve hazırlıklı olmalıyız

John Rees

ABD'de yapılacak seçimlerde Başkan adaylarından birisi olan Cumhuriyetçi John McCain, seçim kampanyası sırasında "İran'ı Bombala" adlı bir şarkı söyleyerek herkesi dehşete düşürdü.

Böyle dikkatsiz şovenist davranışların Amerikan sağının çok hoşuna gittiğinden kimsenin şüphesi yok. Fakat bu hareketler halkın büyük çoğunluğunu dehşete düşürüyor.

Ayrıca yine halkın büyük çoğunluğu İran'daki reform hareketini büyük bir sempati ile izliyor. İran uzun ve etkili bir devrimci geleneğe sahip. Bu gelenek kendisini önce 1950'de İngiliz işgaline ve daha sonra 1979'da ABD tarafından desteklenen Şah rejimine karşı gösterdi.

İran'da ve Ortadoğu'da demokratik yönde bir değişimin gerçekleşmesi için yine böyle bir harekete ihtiyaç var. Fakat geçmişteki devrimci hareketler, aynı zamanda, karşı karşıya gelinmesi ve aşılması gereken bazı zorluklar olduğunu gösteriyor.

Isa Saharkhiz'in sözünü ettiği türden barışçıl ve demokratik bir hareketin içerdiği bazı tehlikeler var - birincisi, bu hareket düşmanla etkili bir şekilde mücadele edebilecek kadar güçlü değil.

Herkes barışçıl, demokratik bir değişim olmasını istiyor, fakat Orta Doğu'da şu an varolan güçlü iktidarlar bu değişimi kendi kendilerine gerçekleştirmeyecekler. Çin'de 1989'da Tiananmen Meydanı'nda gösteri yapanlar 20 yıl sonra bile iktidarda olan rejim tarafından vahşice katledildiler.

Şili'de 1973'de, demokratik bir şekilde seçilmiş olan Salvador Allende hükümeti, Şili'nin elitleri ve ABD tarafından desteklenen bir askeri darbe tarafından devrildi.

Fakat bazı demokratik adımların atılmasının mümkün olduğu bu örneklerde bile, bir değişim olması için mücadele edenler karşılaştıkları sonuçlardan dolayı hayal kırıklığına uğradılar.

Bu durumun yakın zamanda gerçekleşen örneklerinden bir tasni de Güney Afrika'dır. Barışçıl protesto gösterileri, grevler ve sınırlı silahlı direniş yöntemleriyle yıllarca devam eden mücadelenin ardından, bu mücadeleye önderlik eden Afrika Ulusal Kongresi barışçıl demokratik geçiş yolunu tercih etti.

Siyah çoğunluk sadece politik yapıya dahil edilirken, Güney Afrika'nın ekonomik yapısında hiçbir değişim olmadı. Bu tabii ki büyük bir ilerlemeydi, fakat aynı zamanda güç yapısı hiç dokunulmadan aynı kalmış oldu.

Dolayısıyla, sonuç olarak, siyah çoğunluk, ayrılıkçı rejim zamanında olduğu gibi, yine sömürü, yoksulluk, hastalıklar ve eşitsizlikle boğuşmaya devam etmek zorunda kaldı. Tabii ki siyahlar devlet yönetiminde üst düzeyde görev almaya başladılar ve açık ayrımcılık büyük ölçüde ortadan kalktı.

Fakat şu da bir gerçek ki, politik eşitlik için olduğu kadar ekonomik eşitlik ve sömürünün sona ermesi için de mücadele eden Afrika tarihindeki en dinamik ve devrimci hareket hayal kırıklığına uğradı.

1998'de Endonezya'da, 2000'de Sırbistan'da ve Doğu Avrupa ve Orta Asya'da da yaşananlar buna benzerdi.

Bu ülkelerin eski elitleri kendilerini "yeni demokratlar" ilan ettiler, eski şirketler oldukları gibi kaldılar, yeni hükümetler ABD ve müttefiklerine bağlı kalmaya devam ettiler ve sıradan işçilerin yaşam koşullarında hemen hemen hiçbir değişiklik olmadı.

Eğer bu devrimci hareketlerin bütün politik yapıyı değiştirecek güçleri varsa, ekonomik ve toplumsal yapıyı değiştirecek güçleri, işçilerin kendi kaderlerini tayin etmelerini sağlayacak potansiyelleri vardır.

Fakat, bu potansiyelin görülmesinin yolu, değişim için mücadele edenlerin, devrimci kriz patlak vermeden çok önce bu perspektifi benimsemelerinden geçer.

Mücadele edenler toplumsa dönüşümü bir amaç olarak önlerine koymalılar ve ve bu tür bir devrimden en çok kazançlı çıkacak kesim olan işçi sınıfına seslenmeliler.

Bunu yapabilmek için, benzer düşüncelere sahip ve reform mücadelesine yardımcı olmuş olan aktivisitleri bir araya getiren bir örgüt kurmalılar. Ancak böyle yaparak direnenlerin güvenininin artmasını ve böylece sistemin bütünüyle değişmesini sağlayabilirler.

Macaristan 1956, Kızıl Ordu işgaline karşı ayaklanan halk Stalin'in heykellerini devirmişti

Sorumlu 12 Eylül mü?

Volkan Akyıldırım

"12 Eylül darbesinin getirdiği depolitizasyon süreci…" Bu cümleyi hemen her yaştan muhalif en az bir kere duymuştur. Türkiye'de 70'lerde sola kaymış kitlesel bir CHP, onun solunda irili ufaklı radikal sol örgütlenmeler, her iki kesiminde denet lediği DİSK ve bir çok sendikayla temsil edilen işçi hareketinin ardından 80'lerde başlayan ve 90'larda nihai hale gelen çöküş konusunda solcu muhalifler hep bu sözleri eder. Türkiye'de sol oyları küçülten, sol partileri etkisizleştiren, emekçi sınıfları politik mücadeleden alıkoyan hep 12 Eylül darbesi olarak sunulur.

Tüm darbeler içinde 12 Eylül'ün yeri elbette başka. Başta sol ve işçi sendikaları olmak üzere 70'lere sert bir yanıttı bu darbe. Sendikaları kapattı. Sol örgütleri dağıttı. Yüz binlerce insanı işkenceden geçirdi. Binlerce devrimciyi hapishanelere tıktı. Ancak 1984 yılında ve hâlâ Kenan Evren milli şef iken 4 grev yaşandı. Ertesi yıllarda bu rakam azar azar arttı. Takvim 1987 yılını gösterdiğinde Türkiye'de gerçek bir işçi muhalefeti sokaktaydı. Bahar eylemleri adı altında başlayan grev, protesto ve eylem dalgası 1991'e kadar sürdü. 1991 gelindiğinde 12 Eylül'ün yarattığı ücret kayıpları giderilmiş, sendikalar açılmış, siyasi yasaklar kaldırılmış, bir çok muhalifin hapisten ya da sürgünden dönmesini sağlayan af ilan edilmişti. Sol ve sosyalist yayınlar ise 1985'ten itibaren yayınlanmaktaydı.

Durum böyleyken ve üzerinden 28 yıl geçmişken, solun bu halinin, CHP'nin bu durumunun açıklaması 12 Eylül olabilir mi?

Peki ya Bolşevikler?

1890-1905 döneminde Çarlık Rusyası'da örgütlenen devrimciler çok ağır baskılara uğradı. Ama 1905 devrimi oldu ve bir çok üyesi öldürülen, sürgün edilen Bolşevik Partisi devrim sırasında ayaktaydı. 1905 devrimi yenildi, karşı-devrimin sırası gelmişti. 1907'den 1916 yılına dek sürecek baskı ve dağılma yılları yaşandı. Ancak 1917 yılında Çarlık devrildi ve Bolşevik Partisi tarihin ilk zafere ulaşan sosyalist devrimine önderlik etti. Tüm bunlar 27 yılda yaşanırken Türkiye'de 28 yıl sonra hâlâ birileri reformist solun sağa kayışını ve emekçi sınıfların siyasal bir alternatiften yoksun oluşunu 12 Eylül'le açıklıyor. Ancak bugünkü durumun bir de marksist bir açıklaması var. Sosyal demokrasinin sağcılaşmasının ve geleneksel sol oyların gerileyişinin nedeni olan tarih 12 Eylül 1980 değil, 1989'da iki Almanya'yı bölen Berlin duvarının Doğu Alman işçi sınıfı tarafından yıkılmasıdır.

Berlin Duvarı'nın altında kalanlar

1980 yılında Türkiye'de sola, Kürtlere, işçilere ve emekçilere darbe sopası indirilirken Polonya'da da bir darbe gerçekleşiyordu. Moskova'nın çıkarlarını temsil eden General Jaruzelski, 70'lerin sonunda fabrikalarda gerçek bir güç olan ve Rus hâkimiyetine karşı işçilerin direnişinin sembolü haline gelen Dayanışma Sendikası'nın yükselen mücadelesini darbeyle durdurmayı seçti. Türkiye'de Evren cuntasına karşı direnen ya da muhalefet edenler Polonya'da Jaruzelski'nin iktidarını destekliyordu. Çünkü SSCB ve uyduları sosyalistti, kim onları yıkmak isterse işçi sınıfı da dahil karşı-devrimciydi.

Kazanan Jaruzelskiler değil Doğu Avrupa işçi sınıfı oldu. 1989'da Stalinist Bloku Batı'dan fiilen ayıran Berlin duvarının yıkılışını Polonya gibi tüm Doğu Avrupa'da stalinist rejimlerin birer birer devrilişi izledi. Deviren bütün ülkelerde işçi hareketiydi ve başta madencilerdi. 2. Dünya Savaşı'nın ardından Kızıl Ordu'nun işgaliyle kurulan uydu rejimlerin ardından 1991'de, başını yine madencilerin çektiği grev hareketiyle SCCB'de tarih olacaktı. Çin'de sesiz kalmadı ve bürokrasiye karşı ilk direniş Tiananmen Meydanı'nda gerçekleşti.

Sosyal demokrat partiler ve diğer kitlesel reformist partiler de stalinistlerle hem fikirdi. Doğu Bloku'nda stalinist rejimlerin işçi sınıfı tarafından yıkılması bir karşı-devrimdi. Dönemin yaygın fikri işçilerin CIA ve Vatikan tarafından kandırıldıklarıydı. Milyonlar eğer CIA (günümüzde Soros oldu) tarafından kandırılarak kendilerine karşı harekete geçmeye ikna edilebiliyorsa mücadelenin ne anlamı vardı? İşçi sınıfı karşı devrimci olabiliyorsa ona bu güvensiz unsura dayanmaya ya da değişimin öznesi olarak görmeye ne gerek vardı?

Yoksa sosyalizm işçi sınıfının kendi iktidarı değil miydi? Nasıl olur da işçiler kendi iktidarlarını ve kazanımlarını kendileri devirebilirdi? Soruyu bu şekilde sormadılar.

2. Dünya Savaşı'nın hemen ardından Doğu Bloku'nda egemen olan stalinist bürokrasi ve Batı'daki burjuvazi işçi hareketine karşı aynı yalanı tekrarladı, durdu. SSCB ve Doğu Bloku sosyalistti.

Duvar yıkıldıktan sonra arkasından çıkan ise tam bir pislikti. En vahşisinden ırkçılık, mafya, etnik savaş, fuhuş, alkolizm, Çernobil, Abramoviç gibi süper zenginler ve Putin gibi diktatörler ortaya döküldü.

Stalinizmi sosyalizm olarak gören sol için bu artık yenilgi dolu ve açıklanamayacak bir dünyaydı. Bu yüzden işçi hareketi ve örgütleriyle bağlarını koparttılar, sağa kaydılar, neo-liberalizmin sözcüsü haline geldiler.

Tony Blair ve yeni İşçi Partisi gibi Irak'ın işgalinin birinci derece sorumlusu oldular ya da Baykal ve partisi gibi ırkçılığa ve darbeciliğe soyundular.

Artık yeter, kimse 12 Eylül'ün arkasına sığınmaya kalkmasın. Sosyal demokrasinin ve geleneksel solun sağcılaşmasının nedeni bürokratik devlet kapitalisti rejimlerin yıkılışını sosyalizmin yenilgisi olarak görmeleridir. Stalinizmle hesaplaşmadan ileriye doğru küçük bir adım bile atmak imkansızdır.

İTTİHATÇILIKTAN KIZIL ELMA KOALİSYONUNA, TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ'NİN TARİHİ-3

Turancı hayaller Tekrar Canlanıyor

Onur Öztürk

1930'larda Türkiye'de yeniden ortaya çıkmış olan ırkçı-turancı akımlar, İkinci Dünya Savaşı sırasında faaliyetlerini yoğunlaştırır. Hemen belirtmek gerekir ki savaşın seyri ile Turancı hareketin faaliyetleri ve CHP iktidarının Turancılara yaklaşımı arasında doğrudan bir ilişki olmuştur. Nazi Almanya'sının Sovyetler Birliği'ne saldırması ve Kafkaslar doğrultusunda ilerlemesi, Türkiye'deki Turancılar'da umut yaratmıştı. Bu nedenle Almanya'nın yanında savaşa girip, Turan'ın gerçekleştirilebileceği hayaline kapılmışlardı. Almanya'nın Türkiye Büyükelçisi Von Papen de Türkiye'deki ırkçı hareketi örgütlemek için yoğun çaba sarf edecektir. 1944 yılına kadar CHP yönetimi, Turancı hareketlere karşı hoşgörüyle yaklaşırken (Parti içerisinde de Almanya'ya yakınlık duyan bir kanat vardır) , bu tarihten sonra, biraz da savaşın tamamen Almanya'nın aleyhine dönmesi ile birlikte, Turancıların yargılandığı o çok ünlü davayı başlatacaktır. Fakat 1946 yılında soğuk savaşın başlaması ve Türkiye'nin batı kampında yer alması, Turancıların aklanmasını da beraberinde getirecektir. Hatta bu ırkçı kadrolar, CHP'nin organize ettiği solcu Tan gazetesine yönelik baskın ve tahribat veya Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde solcu öğretim üyelerine yönelik tasfiye sırasında yapılan gösterilerde olduğu gibi, pek çok anti-komünist etkinlikte kullanılacaktır.

Savaş döneminden bahsederken, üzerinde durulması gereken önemli bir husus da varlık vergisidir. Söz konusu vergi, Savaş sırasında ortaya çıkan karaborsa ve spekülasyon kazançlarını vergilendirilmesi gerekçesi ile kanunlaşmış fakat uygulamada ise tamamen azınlıkları hedef almıştır. Rum, Ermeni ve Yahudi esnaf ve tüccarlara ödeyemeyecekleri ağır vergiler konmuş, vergisini ödeyemeyenler ise Aşkale ve Eskişehir-Sivrihisar çalışma kamplarına gönderilmişlerdir. Azınlıkların bıraktıkları mülkleri ucuza kapatan taşra kökenli tüccarlar ise, dönemin mizah dergilerinde "Hacı Ağa" tiplemeleriyle temsil edilmiştir. Varlık vergisi, mülkiyet aktarımının başka bir yöntemi olmuştur.

1950'ler Kıbrıs Politikası ve milliyetçilik

İkinci Dünya Savaşı sonunda, umutları gerçekleşmeyen ırkçı-turancılar, 1950'lerde henüz bağımsız bir örgütlenme yoluna gitmemişlerdir. Dönemin, sağda yer alan ve muhafazakar yönüyle öne çıkan Millet Partisi içersinde yer almışlardır. Parti 1953yılında kapatılacak, yerine Cumhuriyetçi Millet Partisi (CMP) kurulacaktır. CMP de 1957 yılında Köylü Partisi ile birleşecek ve CKMP'ye dönüşecektir.

1950'lerde Türkiye'nin NATO üyesi olması ile birlikte, Gladio olarak bilinen para-militer oluşumlar Türkiye'de de örgütlenmiştir. Bu örgütlenmenin sivil uzantıları büyük ölçüde ırkçı- faşist hareket içerisinden seçilmiştir.

1950'lerin ortasından itibaren Kıbrıs sorununun gündeme gelmesi ile birlikte Demokrat Parti yönetimi de milliyetçilik olgusunu kendi politikaları doğrultusunda kullanmıştır. İlginçtir, 1955 yılına kadar Türkiye'nin tezi Adada statükonun korunmasından(Adada Britanya egemenliği.) yana iken, ani bir dönüşümle, bu tez, Adanın Yunanistan ve Türkiye tarafından Taksim edilmesi biçiminde değiştirilir. Bu konuda provokasyonlar da eksik olmaz. 1955 yılında yaşanan ve Rumlar başta olmak üzere gayrı-müslüm azınlıkların ev ve işyerlerine yönelik yağma ve talan hareketi olarak şekillenen 6-7 Eylül olaylarının bizzat Hükümetin bilgisinde, MAH (MİT'in o zamanki adı.) ve kontrgerilla tarafından örgütlendiği ortaya çıkacaktır. İlerleyen yıllarda da Hükümet destekli kitlesel Kıbrıs mitingleri düzenlenecek ve mitinglerde "Kıbrıs Türk'tür, Türk kalacak, Ya taksim, ya ölüm" türünden şoven-milliyetçi sloganlar atılacaktır. Bu mitinglerin, ekonomik krizin iyice derinleştiği 1958 yılına rastlaması dikkat çekicidir. Çünkü pek çok yönetim gibi DP hükümeti de emekçilerin dikkatini milliyetçilik aracılığıyla "dış düşmanlara" çekecektir.

1960'lar ve 70'ler Faşist Hareketin Örgütlenmesi

1960 darbesi ile DP yönetimini deviren Milli Birlik Komitesi içersinde, geçmişte Turancılık davasında yargılanan Alparslan Türkeş ve ekibi de vardır. 14'ler olarak bilinen bu gurup, diğer MBK üyeleri ile anlaşamayınca bir süre sonra tasfiye edilirler. Türkeş ise Hindistan Elçiliği'nde göreve gönderilir. Türkeş ve ekibi Türkiye'ye dönünce, Osman Bölükbaşı'nın istifasından bir süre sonra CKMP'yi ele geçirip, Partiyi faşist partiye dönüştürürler. Parti'nin adı 1969'daki kongresinde MHP'ye dönüştürülür. Partinin gençlik ve sokak örgütlenmesi için de komando kampları ve ülkü ocakları kurulur.

Küresel ekonomik kriz yaklaşıyor

Türkiye darbe tehdidiyle içe kapatılıp kendi geleceğine tartışmaya kitlenmişse de dünya yaklaşan ekonomik krizi tartışıyor. Kapitalizm ve krizden bahsederken iki şeyi birbirinden ayırmak gerek. İlki dünyada sık sık görülen mali krizler. Sistem bu tip krizleri sık sık yaşıyor. Ancak dünya ekonomik krizi, geçici mali krizlere benzemiyor. Neredeyse tüm saygın burjuva iktisatçıları yaklaşmak olan krizi 1929 Bunalımı'nı geride bırakacak şiddette ve insanlığın hiç bir zaman tanık olmadığı çapta değişikliklere yol açacağında anlaşıyor. *Alex Callinicos*, seçtiğimiz iki makalesinde ABD ekonomisinin durumu, Mortgage krizi ve sermayenin kriz karşısında bir çözümü olup olmadığı tartışıyor.

Banka krizi daha büyük sorunların işareti

Geçen Mayıs ayında finansal kriz için "en kötüsünü atlattık" diyen ABD merkez bankası eski başkanı Alan Greenspan bankaların birbirilerine borç verirken uyguladıkları faiz oranının düşeceğini öngörmüştü, ama öyle olmadı.

Bu da bankaların birbirlerine güvenmediklerini gösteriyor. İngiltere'de bir zamanlar banliyölerdeki refahın sembolü olan Bradford & Bingley'in hisse fiyatları geçen Ağustos'tan bu yana onda dokuz oranında düşünce, yetkili Finansal Hizmetler Kurulu'nun bankanın mortgage piyasasında kumara yatırıp kaybettiği sermayeyi toplayıp bankayı kurtarması gerekti.

ABD Hazine bakanı Hank Paulson'ın önünde daha da büyük bir sorun var. Birkaç hafta önce hükümetin sponsorluğundaki iki devasa mortgage şirketi Fannie Mae ve Freddie Mac için kurtarma planını devreye sokmak zorunda kaldı. Paulson bankalara ucuz kredi verileceğini ilan etti ve Kongre'den bankaları satın alma yetkisi istedi.

Bu iflasların yanında İngiliz Northern Rock'ın başına gelenler devede kulak kalıyor. Northern Rock'ın elinde 100 milyar dolar değerinde mortgage vardı, Fannie Mae ve Freddie Mac'in toplamdaki borçları veya garantör oldukları borçlar 5 trilyon 300 milyar dolar.

Bu son iflaslar olmasa manşetlere çıkacak olan ama gölgede kalan bir diğeri de ABD tarihindeki en büyük ikinci banka iflası olan California merkezli IndyMac'in iflası.

Bütün bunlar gösteriyor ki ABD, İngiltere ve genelde Avrupa'da konut piyasası serbest düşüş halinde. Daha bir ay önce bize İngiltere'deki herhangi bir konut piyasası krizinin kolayca sınırlandırılabileceği söyleniyordu.

O güvenden eser yok artık, aksine 1990'ların başında yaşanan "eksi özsermaye" kriziyle karşılaştırmalar yapılıyor. O dönemde insanların krediyle aldıkları evlerin fiyatları aldıkları kredi miktarının yani borçlarının altına düşmüştü.

"Gerçek" ekonomideki en belirgin etki en yakın sektörlerde en çok da projelerin yarım bırakıldığı ve iş kayıplarının sürdüğü inşaat sektöründe görülüyor. Marks & Spencer gibi büyük perakende şirketleri de etkileniyor.

Yayılan küresel yavaşlama giderek barizleşiyor. Yakın zamana kadar avro-bölgesi ve özelde Almanya Anglo-Sakson ekonomilerinin krizi kazasız atlatacağını söylüyorlardı.

Ancak son rakamlar Mayıs ayında bütün avro-bölgesinin sanayi üretiminde düşüş gösteriyor.

Financial Times gazetesine göre "Ruh halindeki en şiddetli değişim, ekonomisi geçen yılın başında istisnai oranda büyüdükten sonra Haziran'a kadarki üç ayda daralan Almanya'da yaşandı."

Bazı ülkelerde u-dönüşü çok keskin oldu. Güney İrlanda avro-bölgesinin mucize ekonomisiydi. Geçen on yılda yıllık yüzde 7 büyüme gösteriyordu. 2008'in son çeyreğinde ekonomi yüzde 1,5 küçüldü.

Çin'in bile Haziran'daki ticaret fazlası geçen yıla göre beşte bir oranında az gerçekleşti.

Bunların hiçbiri 1930'lardakine benzer bir krize girdiğimiz anlamına gelmez. Son dönemde görüldüğü gibi, devletler ekonomiye para basarak bankaları kurtarabiliyorlar.

Ama zorlanıyorlar. Enflasyon oranındaki sıçrama yüzünden merkez bankaları faiz oranlarını fazla düşürüp fiyatların roket gibi fırlamasına neden olmaktan korkuyorlar. Bu nedenle İngiliz merkez bankası bütün kötü ekonomik haberlere rağmen faiz oranlarını değiştirmemeyi tercih etti.

Mevcut kriz piyasaların olduğu kadar devletlerin de gücünün sınırlarını gösterebilir.

19.07.2008

Patlayan balon ve üç baş belası

Küresel ekonomik krizin sonunun göründüğü yolundaki son umutlar da yok oldu. Dünya kapitalizminin amigolarından Financial Times gazetecisi Martin Wolf itiraf etti: "Öyle görünüyor ki henüz başlangıcın sonuna bile gelmedik."

ABD merkez bankacılarından Janet Yellen ABD ekonomisini Makbet'in üç cadısının elinde olduğunu söyledi: "Yalnız buradaki üç baş belası konut piyasası, finansal piyasalar ve mal fiyatları."

Konut piyasası, dar gelirlilere verilen konut kredilerindeki spekülasyondan oluşan büyük balon 18 ay önce patladığında krizin başladığı yer. ABD'de konut fiyatları zirve yaptıkları noktanın yüzde 19 altında ve yüzde 30 düşmesi bekleniyor.

Bu durum ekonomiyi iki türlü vuruyor. Birincisi aileler daha az harcıyor çünkü krediyle aldıkları evin fiyatı artık yükselmediğinden onu teminat göstererek yeni borç alamıyorlar veya zaten mortgage ödemelerini yapamaz durumdalar.

İkincisi bankalar geri ödenmeyen kredi alacakları yüzünden sıkıştıklarından diğer bankalara, sanayi ve ticaret şirketlerine ve tüketicilere kredi vermeyi kesiyorlar. Bu da kendini besleyen bir çember oluşturuyor.

Bankalar daha az kredi verince daha fazla şirket ve aile iflas ediyor. İflaslar arttıkça bankaların elindeki geri dönmeyen alacak miktarı artıyor. Verdikleri krediyi daha da kısıyorlar bu da iflasları tekrar arttırıyor, dibe doğru bir sarmal.

Buna bir de geçen Haziranda enflasyonun 1991'den beri en yüksek seviyesini görerek yüzde 5'e ulaşmasının tüketici harcamalarını baskılamasını ekleyin.

ABD ekonomik büyümesi yine de 2008'in ilk çeyreğinde yüzde 1, ikinci çeyrekte muhtemel yüzde 2 veya 2,5 ile kendini koruyor. Bu kısmen doların değer kaybetmesi sayesinde ihraç mallarının ucuzlayarak rekabet gücünün artmasından kaynaklanıyor.

Ayrıca ABD Kongresinin kararıyla 110 milyar dolar vergi iadesi ödemesi yapılarak tüketici harcamaları desteklendi. Ancak yılın ikinci yarısında kredi darboğazı şiddetlenebilir ve vergi iadelerinin etkisi de o sırada geçmiş olacak.

Daralma

Financial Times'a göre sonuçta artan sayıda iktisatçının beklentisi zigzag çizen bir düşüş, kimileri yılbaşında ciddi düşüş bekliyor. Başka bir deyişle geçen birkaç ayın büyüme oranları düşüşten önceki geçici bir yükselme olabilir.

İngiliz ekonomisi de üç cadının elinde. Financial Times şöyle yazıyor: "Birleşik Krallık uzun bir zayıf büyüme dönemi yaşarken yetkililer enflasyonu kontrol altında tutmanın savaşını veriyor. Bu hafta açıklanacak veriler ekonominin durgunluğa batması riskinin önemli ölçüde arttığını doğrulayacak."

"Ev fiyatları 1930'lardan beri en yüksek hızla artar ve aile bütçesi artan petrol fiyatları, faturalar ve gıda fiyatlarının baskısı altındayken tüketici harcamalarının durumu bariz ölçüde kötüledi."

Ekonomik yavaşlama hükümet maliyesini her zaman olumsuz etkiler. Şirketler ve tüketiciler daha az kazandıkça vergi gelirleri düşer. Devlet hâlihazırda işsizlik parası ve devlet yardımlarına daha fazla para harcıyor.

Bu harcamayı finanse etmek için daha fazla borç alması gerekir. Mali yılın ilk üç ayındaki bütçe açığı 20,4 milyar sterlin ile rekor kırdı.

Geçen yılın aynı döneminde rakam 12,5 milyar sterlindi. Hazine hükümet borçlanması için Başbakan Brown'ın açıkladığı ulusal gelirin yüzde 40'ı üst sınırının geçilmesine izin verebileceğini açıkladı.

Bunu alternatifleri yani harcamaları kısmak veya vergileri arttırmak çılgınlık olur.

1930'lardaki Büyük Bunalım'ın derslerinden biri de hükümet harcamalarının irtifa kaybeden bir ekonomiyi destekleyebileceği.

Her halükarda hem İngiltere'de hem de Atlantik'in diğer yakasında güçlü daralma akıntılarına kapılmış olan ekonomik sistemi istikrar kavuşturmak için hükümet harcamaları yeterli olmayacak.

Üç cadının yapacakları henüz bitmedi.

26.07.2008

Foto: Emre Tüngül

Darbelerin merkez üssünde radikal bir eylem

Darbeye Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu 26 Temmuz'da Ankara gerçekleştirdiği mitinge 5 bin darbe karşıtı katıldı.Saatler 16.00'yı gösterdiğinde Toros Sokak'taki buluşma noktasından düdük sesleri yükseldi. "Darbeye karşı ses çıkar" dövizlerinin ve beyaz bayrakların havaya kaldırılması ile birlikte yürüyüş başladı. Ergenekoncu İP'in Genel Merkezi ve Ulusal Kanal'ın bulunduğu bina önünden geçerken yoğun protestolar yaşandı.

DTP'li gençler, başörtüsü yasaklanarak aşağılanan kadınlar, Hak-İş Başkanı Salim Uslu ve konfederasyon üyesi işçiler, Pembe Hayat LGBTT Derneği üyesi travestiler ve transseksüeller, ak sakallı amcalar, ilk kez bir politik eyleme katılmış ve şehrin varoşlarından gelmiş fakirler, sosyalistler, herhangi bir politik örgüte bağlı olmayan yüzlerce genç hep birlikte ses çıkardı. Yürüyüş boyunca "Darbelere dur de", "Darbelere karşı omuz omuza" ve "Öz-öz-özgürlük" sloganları atıldı.

Kolej Meydanı'nda Darbeye Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu adına basın açıklamasını Zeynep Tanbay okudu. Tanbay 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubat ve ağır çekim darbe sürecinde Ankara'nın oynadığı role dikkat çekti. Miting kürsüsünden Necdet Adalı ve Hrant Dink resimleri açıldı.

Kardeş Türküler'den Feryal Öney ve ardından Yasemin Göksu'nun söylediği türküler sırasında katılımcılar, aralarındaki farklılıklara rağmen el ele tutuşup halaya durdu.

Barış Meclisi:
Güngören katilleri bulunsun

Barış Meclisi bugün İstanbul'da basın açıklaması yaparak Güngören'de gerçekleşen patlamanın gerçek faillerinin bir an önce bulunmasını istedi.

İstiklal Caddesi Tramvay Durağı'nda yapılan basın açıklamasına 150 kişi katıldı.

Barış Meclisi sözcüsü Murat Çelikkan yaptığı açıklamada "İstanbul Güngören'de gerçekleşen iki patlama ile 17 yurttaşımızın hayatını kaybetmesine, 140 civarında yurttaşımızın da yaralanmasına yol açan bombalı saldırıyı kınıyor ve gelişmelerden endişe duyuyoruz. Ergenekon çetesi ve AKP'nin kapatma davası nedeniyle gerilimin tırmandığı bir dönemde gerçekleşen bu saldırı, topluma bir şiddet sarmalı dayatırken, Türk ve Kürt halklarının düşmanlaştırılmasına da vesile yapılmak istenmektedir."

Çelikkan sözlerine şöyle devam etti, "Acının, ölümün ve vahşetin üzerinden siyaset yapmaya çalışan herkesi uyarmak istiyoruz. Bu acı hepimizindir. Bu acıya benzin dökerek ateş yakmak isteyenleri de uyarıyoruz.

Bu ateş sizi de yakar. Hepimizi acıya boğan bu eylemin faillerinin bir an önce bulunmasını ve yargı önüne çıkartılmalarını istiyoruz. Bu işlemin uzaması, her türlü spekülasyondan medet umanların ekmeğine yağ sürmektedir."

DTP milletvekili Sabahat Tuncel'in de katıldığı eylem yapılan açıklamanın ardından sona erdi.

Barış Meclisi ayrıca diğer şehirlerde de aynı konuyla ilgili olarak basın açıklamaları yaptı.

Patlamanın ertesinde KESK ve Eğitim-Sen üyeleriyle birlikte Güngören'de bir basın açıklaması yapan Ufuk Uras'ta terörist saldırıyı kınamıştı.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

haksızlıkları, mücadalenizi, yorumlarınızı bize yazın

sosyalistisci@gmail.com

ODTÜ'de yeni öğrenci hareketi

Özlem Değirmenci

ODTÜ'de 2 ay önce özellikle Batı Yurtlar Bölgesi'nde kalan arkadaşlarımızın şikâyetçi olduğu yüksek yemek ve barınma ücretleri, mücadele etme gereksinimi doğurdu. Boykot kararı alındı. Toplantılara ilginin ve katılımın oldukça yüksek oldu. "Suya sabuna bulaşmayanlar" gelip fikirlerini açıkladı.

Hızla diğer yurtlara yayılmasıyla geniş yankı uyandıran boykotlar kazandı, öğrencilerin belirledikleri fiyatlar yazıyordu artık menü tabelalarında. Bu süreçten bize geriye kalan, minimum düzeyde anlaştığımız bu konu etrafında yürüyen tartışmaların mücadeleleri birleştirici görev görerek öğrencileri hızla militanlaştırması oldu. Yan yana gelmeye alışık olmayan gruplar, bağımsızlar hep beraber dönüp rektörün politikalarını eleştirmeye, tartışmaya ve önümüzdeki süreçte neler yapabileceklerini tartışmaya başladılar.

Ankara Büyükşehir Belediyesinin ODTÜ'deki 45 binanın imar izni olmadığı gerekçesiyle ODTÜ'ye 1,8 milyon YTL tutarında ceza kesilmesi açıklaması ODTÜ çalışanları ve öğrencilerinin tepkisini uyandırmıştı.

Bir kesim bunun ODTÜ'nün Ankara suyu ile ilgili araştırma raporu dolayısıyla yapılan bir misilleme olduğunu düşünüyor, bir kesim ise AKP- CHP kutuplaşmasının bir uzantısı olduğunu savunuyordu.

Gökçek'e tepki göstermek gerekirdi, fakat "ODTÜ'nün kapısına dozerler geldiğinde ben de orada bekliyor olacağım" açıklamasında bulunan rektör Bulut arkasında bulacağından emin olduğu öğrenci kitlesiyle ne zamandan beri yan yana saf tutmuş, onlara her fırsatta soruşturma açmaktan, onları okuldan atmaktan vazgeçmişti, ne zamandan beri öğrenciden yana tutum almayı benimsemişti?

Bir yandan Gökçek karşıtı eylem planlarken, bir taraftan Türk bayraklarına sarınıp gelen, Gökçek'i gerici, şeriatçı olarak nitelendirenlerle aynı safta olmak birkaç grup dışında ODTÜ'leri memnun etmiyordu.

Bir tarafta ODTÜ'ye ceza keseceğini hatta yıkacağını açıklayan neo-liberal tüccar, baskıcı belediye başkanı. Diğer tarafta ise okulun yeşil alanlarını yeşil para olarak gören, adı yolsuzluğa karışan, ihtiyaca göre değil alacağı reklâma göre bina diktiren, barış için yükselen sesleri soruşturmalarla kısmaya çalışan, savaş tamtamlarının sesinin daha gür çıkabilmesi için elinden geleni ardına koymayan, faşist parti liderlerinin okulumuz yollarında elini kolunu sallaya sallaya gezmesini jandarmalar aracılığıyla bize karşı sağlayıp, faşist liderlerin ağızlarının suyu akarak "anarşik" öğrencilerin kellesini uçurma planları yapmasına olanak sağlayan rektörümüz var.

Mücadele etme şeklimiz, kimlerin ekmeğine yağ sürdüğümüzün bilincinde, "ne o, ne" bu diyerek bertaraf olmadan tepkimizi ortaya koyma hattını izlemelemek zorunda.

Tüm bu tartışmaların ardından eylem gerçekleşti. Türk Bayrağına sarınıp gelen Biz Kaç Kişiyizciler,

CHP milletvekilleri rant kokusu almış olacaklardı ki eylemde ön sıralarda saf tutmaya gelmişlerdi. Yapılan sayısız eylemde acaba soruşturma alır mıyım korkusuyla rektörlük önünden geçen öğrenciler, bu defa alkışlar eşliğinde geçtiler.

Kampanyaların bizlere öğrettiği çok önemli bir deneyim vardır; asgari müşterekte anlaşmak.

ODTÜ mücadele neo-liberal politikaların eğitimimiz ve yaşamımız üzerindeki yıkıcı etkilerini afişe etmek üzerinde yükselmeli. Rektör bunu günlük yaşantımızın bir parçası haline getirmeyi kendine zaten iş edindi.

Durdurulması gereken, mücadele etmemiz gereken iki başlı dev var şimdi. Gökçek karşıtı mücadelede ortaklaşmışken, rektöre saldırmak ve tartışmaların öznesi haline gelen öğrencilerin dönüp özgür ve parasız üniversiteleri savunmak için yine özne olmasını sağlamak hareket içinde mümkün olacaktır.

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve tanıtım hizmetleri Ltd. Şti. ■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, B Blok 366 Topkapı, İstanbul ■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

9-10 AĞUSTOS ● SARIYER MEHMET AKİF ERSOY PİKNİK ALANI

BARIŞAROCK 6

FESTİVAL ÜSTÜ SAVAŞA İŞGALE MİLLİYETÇİLİĞE IRKÇILIĞA KÜRESEL ISINMAYA KARŞI

Barışarock 6. kez 9-10 Ağustos'ta İstanbul'da gerçekleşiyor. Altı yıl önce savaş karşıtı bir rock konseri düzenleme fikri bir grup aktivist tarafından düşünülmüştü. Savaşa karşı mücadeleden doğan Barışarock 6. yaşında Türkiye'nin en büyük muhalif festivali. 2006'da 80 bin, 2007'de 100 bine yakın gencin katıldığı karşı festival Barışarock bu yılda dünyamızın ve Türkiye'nin güncel sorunları karşısında antikapitalist tutum alıyor: "*6 festival üstü savaşa, işgale, milliyetçiliğe ırkçılığa, , küresel ısınmaya karşı festival.*"

İki boyunca iki farklı sahnede 23 grup sahne alacak. Festival bu yılda uluslararası. Gürcistan, İran gibi ülkelerden gelen gruplar sahne alacak. kurulan alternatif sahnede bir çok farklı müzik ve perfomans gerçekleşecek.

Barışarock her yıl olduğu bu senede yoğun bir politik gündemin ortasında özgürlük yanlısı muhalefet odaklarına ev sahipliği yapacak. Küresel BAK, Barış Meclisi, Darbeye Karşı 70 Milyon Adım, Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe, Küresel Eylem Grubu, AGOS ve Hrant'ın Arkadaşları gibi bir çok kampanya ve örgüt standlar açacak, forumlar söyleşiler düzenleyecek.

DSİP ve Sosyalist İşçi standları da her yıl olduğu gibi Barışarock'ta kurulacak.

ANTİKAPİTALİST SÖYLEŞİLER

SAVAŞA HAYIR!
Düzenleyen: BARIŞAROCK - Küresel BAK
Harun Tekin/ Pelin Batu / Kerem Kabadayı / Hakan Tahmaz/Mete Çubukçu/Mehmet Güleryüz/ Çağatay Kadı / Tahsin Yeşildere / Leyla İpekçi / Mehmet Ali Alabora / Sami Evren / Roni Margulies

KÜRESEL ISINMAYI DURDURUN
Düzenleyen: BARIŞAROCK - Küresel Eylem Grubu
Ömer Madra / Ümit Şahin / Nuran Yüce / Pelin Batu / Zeynep Casalini / Korol Diker

MİLLİYETÇİLİĞİN DARBE İLE DANSI
Düzenleyen: BARIŞAROCK - DurDe
Ferhat Kentel (Bilgi Üni.) / Roni Margulies (Şair)/ Cengiz Algan (Dur-De)

SUYUMA DOKUNMA
Düzenleyen: Suyuma Dokunma Kampanyası
Ayla Akat (Batman DTP Milletvekili) / Diren Özkan (Hasankeyf'i Yaşatma Derneği) / Hasan Şen (Munzuruma Dokunma) / Dilaver Demirağ (Yeşiller) / Erkin Erdoğan (Küresel Eylem Grubu)

ÖRGÜTLENME VE GENEL AHLAK
Düzenleyen: LambdaİstanbulLGBTT Derneği
Erdal Partog (Uluslar arası Af Örgütü- Lambda) / Meltem Oral (Küresel Eylem Grubu) / Yeşim Başaran (Lambda) / Yasemin Öz (Kaos GL) / Buse Kılıçkaya (Pembe Hayat Derneği)

DARBEYE HAYIR!
Düzenleyen: Darbeye Karşı 70 Milyon Adım
Oral Çalışlar / Lale Mansur / Şenol Karakaş / Hakan Tahmaz / Gülsüm Önal / Eren Keskin / Yıldıray Oğur

MÜZİK VE MUHALEFET - BARIŞAROCK
Orkut Murat Yılmaz / Taner Öngür / Çağatay Kadı / Kerem Kabadayı / Merve Erol /Feryal Öney / Vedat Yıldırım / Erbatur Çavuşoğlu / Ragıp İncesağır

ROCK SAHNESİ

9 AĞUSTOS
Cumartesi
13:00 Kırmızı Nokta
14:00 Kaçak
15:00 Human Harvest
16:00 Ahibba
17:00 Serap Yağız + Suların Uğultusu
18:00 Smyrname
19:00 Zardanadam
20:00 Bajar / Vedat Yıldırım
21:00 45'lik Şarkılar
22:00 Gren
23:00 Sakin
24:00 Mor Ve Ötesi
01:00 Heavy Cross (Gürcistan)
02:00 Deli

10 AĞUSTOS
Pazar
13:00 Ferec
14:00 Komik Günler
15:00 Ayılar
16:00 Hariçten Gazelciler
17:00 DDR
18:00 RockA
19:00 Dinar Bandosu
20:00 Teneke Trampet
21:00 Marsis
22:00 Konguistador (Avustralya)
23:00 Kramp

ALTERNATİF SAHNE

9 AĞUSTOS
16:00 Demet Sinel
17:00 DJ Merve Erol
18:00 Karate Kid
19:00 Dembedem
20:00 Sultan Tunç
21:00 Change of Plans
22:00 Feryal Öney
23:00 Gevende
24:00 Mahşeri Cümbüş (Tiyatro Sporu)

10 AĞUSTOS
14:00 BarışaRap Contest (HipHop Atölyesi)
16:00 Hayvanlar Alemi
19:00 Genç Cazcılar/Ferhat Öz
20:00 Genç Cazcılar/Evo Trio
21:00 Cümbüş Cemaat
22:00 Elektronik Mini Festival / Sona
23:00 Elektronik Mini Festival /Automat
24:00 Elektronik Mini Festival /Diskötek

ayrıntılar www.barisarock.org